

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kuudes jaosto)

16 päivänä lokakuuta 2014*

Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka — Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistetut rajoittavat toimenpiteet terrorismin torjumiseksi — Varojen jäädyttäminen — Asetuksen (EY) N:o 2580/2001 soveltaminen aseellisiin selkkauksiin — Mahdollisuus luokitella kolmannen valtion viranomaisen yhteisessä kannassa 2001/931 (YUTP) tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi — Varojen jäädyttämistä koskevien päätösten tosiasiallinen perusta — Viittaus terroritekoihin — Yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetun toimivaltaisen viranomaisen päätöksen tarpeellisuus

Yhdistetyissä asioissa T-208/11 ja T-508/11,

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), kotipaikka Herning (Tanska), edustajinaan asianajajat V. Koppe, A. M. van Eik ja T. Buruma,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään G. Étienne ja E. Finnegan,

vastaajana,

jota tukevat

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään asiassa T-208/11 aluksi M. Bulterman, N. Noort ja C. Schillemans, sittemmin ja asiassa T-508/11 C. Wissels, Bulterman ja J. Langer,

väliintulijana asioissa T-208/11 ja T-508/11,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehinään aluksi S. Behzadi-Spencer, H. Walker ja S. Brighthouse, sittemmin Behzadi-Spencer, Walker ja E. Jenkinson, avustajanaan barrister M. Gray,

väliintulijana asiassa T-208/11,

ja

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi F. Castillo de la Torre ja S. Boelaert, sittemmin Castillo de la Torre ja É. Cujo,

väliintulijana asioissa T-208/11 ja T-508/11,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa alun perin vaadittiin unionin yleistä tuomioistuinta asiassa T-208/11 kumoamaan tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 610/2010 kumoamisesta 31.1.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 83/2011 (EUVL L 28, s. 14) ja asiassa T-508/11 kumoamaan tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetusten (EU) N:o 610/2010 ja (EU) N:o 83/2011 kumoamisesta 18.7.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 687/2011 (EUVL L 188, s. 2) siltä osin kuin nämä toimet koskevat kantajaa,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: F. Dehousse (esittelevä tuomari), joka hoitaa jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit I. Wiszniewska-Białecka, E. Buttigieg, A. M. Collins ja I. Ulloa Rubio,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Spyropoulos,

ottaen huomioon 26.2.2014 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat ja menettelyn vaiheet

- 1 Euroopan unionin neuvosto antoi 27.12.2001 erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi annetun yhteisen kannan 2001/931/YUTP (EYVL L 344, s. 93), tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 (EYVL L 34, s. 70) sekä asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun listan laatimisesta tehdyn päätöksen 2001/927/EY (EYVL L 344, s. 83).
- 2 Neuvosto teki 29.5.2006 päätöksen 2006/379/EY asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2005/930/EY kumoamisesta (EYVL L 144, s. 21). Neuvosto merkitsi tällä päätöksellä kantajan, Liberation Tigers of Tamil Eelamin (LTTE), asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa säädettyyn varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon (jäljempänä varojen jäädyttämistä koskeva luettelo). Kantaja on tämän jälkeen pysynyt merkittynä tähän luetteloon.
- 3 Neuvosto antoi 31.1.2011 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 610/2010 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 83/2011 (EUVL L 28, s. 14). Kantaja oli säilytetty täytäntöönpanoasetukseen N:o 83/2011 liitetyssä luettelossa.
- 4 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 11.4.2011 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, joka merkittiin rekisteriin asianumerolla T-208/11 ja jossa vaadittiin täytäntöönpanoasetuksen N:o 83/2011 kumoamista siltä osin kuin se koski kantajaa.
- 5 Neuvosto ilmoitti kirjeessä 30.5.2011 kantajalle perusteet, joiden vuoksi se aikoi pysyttää kantajan luettelossa varojen jäädyttämistä koskevan luettelon seuraavan uudelleentarkastelun yhteydessä.

- 6 Alankomaiden kuningaskunta, Euroopan komissio ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.7.2011, 2.8.2011 ja 3.8.2011 toimittamallaan asiakirjoilla saada osallistua asian käsittelyyn väliintulijoina tukeakseen neuvoston vaatimuksia asiassa T-208/11. Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi asianosaisia kuultuaan 16.9.2011 antamallaan määräyksellä nämä hakemukset.
- 7 Neuvosto antoi 18.7.2011 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetusten (EU) N:o 610/2010 ja (EU) N:o 83/2011 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 687/2011 (EUVL L 188, s. 2). Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetukseen N:o 687/2011 liitetystä luettelossa.
- 8 Neuvosto ilmoitti kirjeessä 19.7.2011 kantajalle syyt, joiden vuoksi tämä säilytettiin luettelossa.
- 9 Kantaja nosti 28.9.2011 unionin yleiseen tuomioistuimeen jättämällänsä asiakirjalla, jota koskevat puutteet korjattiin 19.10.2011, kanteen, joka kirjattiin asianumerolla T-508/11 ja joka koski täytäntöönpanoasetuksen N:o 687/2011 kumoamista siltä osin kuin se koski kantajaa.
- 10 Alankomaiden kuningaskunta ja komissio pyysivät 9.1.2012 ja 17.1.2012 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jättämässään asiakirjoissa saada osallistua asian käsittelyyn väliintulijoina tukeakseen neuvoston vaatimuksia asiassa T-508/11. Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 9.3.2012 asianosaisia kuultuaan antamallaan määräyksellä nämä hakemukset.
- 11 Neuvosto ilmoitti kirjeessä 18.11.2011 kantajalle syyt, joiden vuoksi se aikoi säilyttää seuraavassa uudelleentarkastuksessa kantajan varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa.
- 12 Neuvosto antoi 22.12.2011 asetuksen N:o 2580/2011 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 687/2011 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1375/2001 (EUVL L 343, s. 10) Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetukseen N:o 1375/2011 liitetystä luettelossa.
- 13 Neuvosto ilmoitti 3.1.2012 kirjeessä kantajalle syyt, joiden vuoksi tämä säilytettiin luettelossa.
- 14 Kantaja pyysi kirjeessä 27.2.2012, että asiat T-208/11 ja T-508/11 yhdistetään, että näissä kanteissa esitetyt vaatimuksia mukautetaan niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetusta N:o 1375/2011, ja tarjosi esitettäväksi todisteita.
- 15 Komissio, neuvosto ja Alankomaiden kuningaskunta jättivät asiakirjoilla 24.5. ja 25.5.2012 vaatimusten mukauttamista ja todisteiden esittämistä koskevat huomautuksensa.
- 16 Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja yhdisti asiat T-208/11 ja T-508/11 15.6.2012 asianosaisia kuultuaan antamallaan määräyksellä.
- 17 Neuvosto antoi 25.6.2012 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1375/2011 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 542/2012 (EUVL L 165, s. 12). Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetukseen N:o 542/2012 liitetystä luettelossa.
- 18 Neuvosto ilmoitti kirjeessä 26.6.2012 kantajalle syyt, joiden vuoksi tämä säilytettiin luettelossa.
- 19 Kantaja pyysi 19.7.2012 unionin yleiseen tuomioistuimeen jättämällänsä kirjeellä näissä kanteissa esitettyjen vaatimusten mukauttamista niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetusta N:o 542/2012.

- 20 Koska 27.2. ja 19.7.2012 päivätyt kirjeet oli liitetty asiakirja-aineistoon vaatimusten mukauttamista koskevana pyyntöinä, kantaja jätti unionin yleisen tuomioistuimen kehotuksesta 2.8.2012 kirjelmän, joka koski käsiteltävänä olevissa kanteissa esitettyjen vaatimusten mukauttamista niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetuksia N:o 1375/2011 ja N:o 542/2012.
- 21 Yhdistynyt kuningaskunta, komissio ja neuvosto toimittivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 5.9. ja 6.9.2012 jättämässään asiakirjoissa vaatimusten mukauttamista koskevaa kirjelmää koskevat huomautuksensa.
- 22 Neuvosto antoi 10.12.2012 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 542/2012 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1169/2011 (EUVL L 337, s. 2). Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetukseen N:o 1169/2012 liitetystä luettelosta.
- 23 Kantaja toimitti 7.2.2013 kirjelmän, joka koski käsiteltävinä olevissa kanteissa esitettyjen vaatimusten mukauttamista niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetusta N:o 1169/2012.
- 24 Komissio, neuvosto ja Yhdistynyt kuningaskunta toimittivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.2., 12.3. ja 13.3.2013 jättämässään asiakirjoissa tätä vaatimusten mukauttamista koskevaa kirjelmää koskevat huomautuksensa.
- 25 Neuvosto antoi 25.7.2013 asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 1169/2012 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 714/2013 (EUVL L 201, s. 10). Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetukseen N:o 714/2013 liitetystä luettelosta.
- 26 Kantaja toimitti 22.8.2013 kirjelmän, joka koski näissä kanteissa esitettyjen vaatimusten mukauttamista niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetusta N:o 714/2013.
- 27 Komissio, Alankomaiden kuningaskunta, Yhdistynyt kuningaskunta ja neuvosto toimittivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.9., 17.9. ja 25.9.2013 jättämässään asiakirjoissa tätä vaatimusten mukauttamista koskevaa kirjelmää koskevat huomautuksensa.
- 28 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari määrättiin kuudenteen jaostoon, jonka käsiteltäväksi esillä oleva asia siis siirrettiin.
- 29 Unionin yleinen tuomioistuin päätti 13.11.2013 tekemällään päätöksellä siirtää käsiteltävänä olevat asiat laajennetun kuudennen jaoston käsiteltäväksi.
- 30 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti kirjeellä 15.1.2014 asianosaisia vastaamaan eräisiin kysymyksiin. Asianosaiset noudattivat tätä kehotusta unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 6.2.2014 jättämillään asiakirjoilla.
- 31 Neuvosto antoi 10.12.2014 asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 714/2013 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 125/2014 (EUVL L 40, s. 9). Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetuksen N:o 125/2014 liitteenä olevassa luettelossa.
- 32 Kantaja toimitti 18.2.2014 kirjelmän, joka koski näissä kanteissa esitettyjen vaatimusten mukauttamista niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetusta N:o 125/2014.
- 33 Koska eräs jaoston tuomareista oli estynyt osallistumasta esillä olevan asian käsittelyyn, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti nimesi 25.2.2014 unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 32 artiklan 3 kohdan mukaisesti toisen tuomarin täydentämään jaoston kokoonpanoa.

- 34 Alankomaiden kuningaskunta, Yhdistynyt kuningaskunta, neuvosto ja komissio totesivat istunnossa 26.2.2014, että niillä ei ollut huomautuksia 18.2.2014 esitetystä vaatimusten mukauttamista koskevasta pyynnöstä.
- 35 Neuvosto antoi 22.7.2014 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 125/2014 kumoamisesta annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 790/2014 (EUVL L 217, s. 1). Kantaja säilytettiin täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 liitteenä olevassa luettelossa mukautettujen perusteiden nojalla.
- 36 Kantaja toimitti 20.8.2014 kirjelmän, joka koski näissä kanteissa esitettyjen vaatimusten mukauttamista niin, että ne koskevat täytäntöönpanoasetusta N:o 790/2014.
- 37 Neuvosto ja Alankomaiden kuningaskunta toimittivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.9. ja 25.9.2014 jättämässään asiakirjoissa tätä vaatimusten mukauttamista koskevaa kirjelmää koskevat huomautuksensa

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

- 38 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa täytäntöönpanoasetukset N:o 83/2011, N:o 687/2011, N:o 1375/2011, N:o 542/2012, N:o 1169/2012, N:o 714/2013, N:o 125/2014 ja 790/2014 (jäljempänä riidanalaiset asetukset) siltä osin kuin ne koskevat kantajaa
  - velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 39 Neuvosto, jota asiassa T-208/11 tukevat Alankomaiden kuningaskunta, Yhdistynyt kuningaskunta ja komissio ja asiassa T-508/11 Alankomaiden kuningaskunta ja komissio, vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteet perusteettomina
  - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

- 40 Kantaja esittää seitsemän kanneperustetta, joista kuusi asioissa T-208/11 ja T-508/11 ja yhden asiassa T-508/11.
- 41 Molemmille kanteille yhteisistä kuudesta kanneperusteesta ensimmäisen mukaan asetusta N:o 2580/2001 ei sovelleta kantajan ja Sri Lankan hallituksen väliseen konfliktiin, toisen mukaan kantaja on virheellisesti luokiteltu yhteisen kannan 2001/391 1 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuksi terroristijärjestöksi, kolmannen mukaan toimivaltainen viranomaisena ei ole tehnyt päätöstä, neljännen mukaan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa edellytettyä uudelleentarkastelua ei ole tehty, viidennen mukaan perusteluvelvollisuus on laiminlyöty ja kuudennen mukaan kantajan puolustautumisoikeuksia ja oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan on loukattu. Seitsemännen kanneperusteen mukaan, joka on esitetty vain asiassa T-508/11, suhteellisuusperiaatetta ja toissijaisuusperiaatetta on loukattu.

Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan asetusta N:o 2580/2011 ei sovelleta kantajan ja Sri Lankan hallituksen väliseen konfliktiin

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 42 Kantaja toteaa, että asetusta N:o 2580/2011 ei sovelleta aseelliseen selkkaukseen, koska aseelliset selkkaukset ja näin ollen niiden yhteydessä tehdyt teot voivat sen mukaan kuulua vain kansainvälisen humanitaarisen oikeuden alaan.
- 43 Kantaja toteaa, että tosiseikat osoittavat, että se on ollut osapuolena SriLankan hallituksen armeijaa vastaan käydyssä aseellisessa selkkauksessa, jonka tarkoituksena on ollut tamiliväestön itsemääräämisoikeus ja sen tämän hallituksen ”sorrosta vapauttaminen”. Kun otetaan huomioon kantajan asevoimien organisaatio ja toiminta, näiden asevoimien jäsenet täyttävät kaikki kansainvälisen oikeuden vaatimukset, jotta heille voidaan tunnustaa taistelijan asema. Tämä asema antaa heille immuniteetin aseellisia selkkauksia koskevan oikeuden nojalla laillisten sotatoimien osalta ja saattaa heidät vastuuseen mahdollisista lainvastaisista toimista vain tämän oikeuden perusteella eikä terrorismin torjuntaa koskevan säännösten perusteella. Koska laillisia sotatoimia ei voida luokitella lainvastaisiksi kansallisessa oikeudessa, niiden toteuttaminen sulkee pois yhteisen kannan 2001/931 soveltamisen; kyseisen kannan 1 artiklan 3 kohdan mukaan sitä ei sovelleta toimiin, joita ei määritellä rikoksiksi kansallisessa lainsäädännössä.
- 44 Kantajan merkitseminen varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon merkitsi siis kolmannen valtion puuttumista aseelliseen selkkaukseen, mikä on vastoin kansainvälisen humanitaarisen oikeuden puuttumattomuusperiaatetta.
- 45 Kantaja katsoo vastauskirjelmässään, että aseellisen selkkauksen ja terrorismin välillä on tehtävä selvä ero. Ensimmäinen kysymys ei koske sitä, onko tapauksella terroriteon piirteitä, vaan sitä, onko meneillään aseellinen selkkaus, missä tapauksessa sovelletaan vain humanitaarista oikeutta. Humanitaarisessa oikeudessa ei kielletä aseellisia selkkauksia ja tapot, jotka tehdään sodan kontekstissa ja aseellisia selkkauksia koskevaa oikeutta rikkomatta, ovat anteeksiannettavia. Vihollisen esikuntaan tehdyn itsemurhaiskun pitäminen terroritekona, kuten neuvosto on tehnyt käsiteltävässä asiassa, merkitsee sitä, että kriminalisoidaan sotatoimi, joka on kuitenkin hyväksyttävä kansainvälisen humanitaarisen oikeuden perusteella.
- 46 Kantaja vetoaa väitteidensä tueksi lisäksi Rechtbank’s Gravenhagen (Haagin alioikeus, Alankomaat) 21.10.2011 antamaan tuomioon sekä Tribunale de Napolin (Napolin alioikeus, Italia) 23.6.2011 antamaan tuomioon, joissa sen mukaan oli todettu, että kantaja oli kansainvälisessä oikeudessa tarkoitetun sisäisen aseellisen selkkauksen osapuoli ja joissa oli kieltäydytty terroristiksi luokittelusta sen tapauksessa.
- 47 Neuvosto, jota väliintulijat tukevat, kiistää kantajan väitteet. Se muistuttaa, että kansainvälisessä oikeudessa aseelliseksi selkkaukseksi luokittelu ei estä soveltamista silloin, kun terroritekoja tehdään, kansainvälisiä sääntöjä terrorismin torjunnan alalla; Euroopan unioni osallistuu tähän torjuntaan Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston (jäljempänä turvallisuusneuvosto) toteuttamia toimenpiteitä tukien. Kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa ei suljeta pois terrorismin torjuntaa koskevien erityisten yleissopimusten soveltamista. Yhteiseen kantaan 2001/931 sisältyvä terroriteon määritelmä on pätevä riippumatta siitä, missä olosuhteissa terroriteot on tehty. Neuvosto kiistää sen, että tapa, jolla kantaja luokittelee Sri Lankan tilanteen, voisi vapauttaa sen terrorismin torjuntaa koskevan kansainvälisen oikeuden soveltamisesta.
- 48 Neuvosto pysyy vastauskirjelmässään kannassaan. Se toteaa Rechtbank’s-Gravenhagen tuomiosta, että siihen on haettu muutosta ja että unionin yleinen tuomioistuin ei voi liittää siihen kantajan väittämiä seurauksia kansainvälisen humanitaarisen oikeuden ja unionin oikeuden tulkinnan alalla.

- 49 Komissio katsoo, että kantaja erehtyy väittäessään, että aseelliset selkkaukset ja terroriteot ovat ristiriidassa keskenään. Komission mukaan ei ole olemassa periaatetta, jonka mukaan taistelijoilla olisi immuniteetti aseellisen selkkauksen aikana tehtyjen terroritekojen osalta. Kantaja ei ole esittänyt tukea väitteelleen, jonka mukaan toimet, joista sitä arvostellaan riidanalaisten asetusten perusteluissa, ovat laillisia sotatoimia. Kantajan väite, jonka mukaan aseellisen selkkauksen puitteissa tehdyistä terroriteoista on vastuu vain humanitaarisen oikeuden perusteella, on virheellinen. Unionin toimielimillä on laaja harkintavalta unionin ulkosuhteiden hoidossa ja siltä osin, mitä seikkoja otetaan huomioon varojen jäädyttämistoimen antamiseksi. Unioni luetteloi terroristijärjestöjä riistääkseen niiltä niiden rahoituslähteet, ja näin on riippumatta siitä, ovatko ne mahdollisesti aseellisen selkkauksen osapuolen asemassa. Tämä menettelytapa on unionin näkemyksen mukainen, jonka muu maailma lisäksi laajalti jakaa ja jonka mukaan kaikki terroriteot ovat moitittavia ja ne on kitkettävä pois, tehtiinpä ne sitten rauhan tai aseellisen selkkauksen aikana.
- 50 Näin ollen kantajan ja Sri Lankan hallituksen välisen selkkauksen täsmällisen luonteen määrittelyllä – aseellinen tai ei, sisäinen tai kansainvälinen, vapaussota tai ei – ei juuri ole merkitystä.
- 51 Siltä osin kuin kyse on puuttumattomuusperiaatteen väitetystä loukkaamisesta, komissio toteaa, että tämä periaate on otettu käyttöön valtioiden hyväksi, eivätkä siihen siis voi vedota muut kuin valtiot – eivät siis ”kapinallisryhmät”. Väitettä, joka koskee sitä, että vain kantaja oli merkitty varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon mutta Sri Lankan hallitusta ei, on pidettävä tarkoitushakuisena, eikä unionin yleinen tuomioistuin voi ottaa huomioon. Viittauksella 12.8.1949 tehtyjen Geneven yleissopimusten kansainvälistä luonnetta vailla olevien aseellisten selkkausten uhrien suojelemisesta 8.6.1977 tehdyn lisäpöytäkirjan (II lisäpöytäkirja) 6 artiklan 5 kappaleeseen ei ole merkitystä.
- 52 Komissio samoin kuin muut väliintulijat kiistävät kantajan Rechtbank’s-Gravenhagen ja Tribunale di Napolin antamiin tuomioihin esittämien viittausten merkityksellisyyden tai perusteltavuuden.
- 53 On selvää, että kysymys siitä, onko tietty hyökkäys terroristihyökkäys, ei riipu siitä poliittisesta vaikuttimesta, jonka nimissä tämä hyökkäys tehdään, vaan käytetyistä keinoista ja menetelmistä. Aseellisia selkkauksia koskevassa oikeudessa ei säädetä poikkeuksista terroritekoja koskevaan kieltoon, eikä missään humanitaarisen oikeuden säännössä kielletä toteuttamasta varojen jäädyttämisen kaltaisia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on terrorismin, toteutettiinpa sitä missä hyvänsä, rahoituksen lakkauttaminen.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 54 Kantaja väittää tässä perusteessa ennen kaikkea, että tilanteessa, jossa on kyse – kuten sen mukaan käsiteltävässä asiassa – kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa tarkoitetusta aseellisesta selkkauksesta, ainoastaan tätä oikeutta sovelletaan tämän selkkauksen puitteissa mahdollisesti tehtyihin lainvastaisiin tekoihin, ja terrorismin ehkäisyn ja torjunnan organisointia koskevaa oikeutta ei sovelleta. Kantaja on vapautusliike, joka on aseellisessa selkkauksessa ”sortohallitusta” vastaan. Sen merkitseminen varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon merkitsee kansainvälisen humanitaarisen oikeuden puuttumattomuusperiaatteen loukkaamista, ja neuvosto on virheellisesti soveltanut siihen terrorismia koskevia unionin oikeuden säännöksiä ja määräyksiä.
- 55 Kantaja viittaa väitteidensä tueksi kansainvälisen oikeuden ja unionin oikeuden teksteihin.
- 56 Toisin kuin kantaja väittää, kansainvälisen humanitaarisen oikeuden soveltaminen aseelliseen selkkaukseen ja tässä yhteydessä tehtyihin tekoihin ei merkitse, että näihin tekoihin ei voitaisi soveltaa terrorismia koskevaa säännöstöä. Tämä pätee sekä käsiteltävässä asiassa sovellettuihin unionin oikeussääntöihin, erityisesti yhteiseen kantaan 2001/1931 ja asetukseen N:o 2580/2001, että kansainväliseen oikeuteen, johon kantaja on vedonnut.

- 57 Ensiksi unionin oikeudesta on itse asiassa todettava, että kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa tarkoitettuna aseellisen selkkauksen olemassaolo ei sulje pois terrorismia koskevien unionin oikeussääntöjen soveltamista tässä yhteydessä mahdollisesti tehtyihin terroritekoihin.
- 58 Yhtäältä yhteisessä kannassa 2001/931 ei tehdä sen soveltamisalan osalta mitään eroa sen mukaan, onko kyseessä oleva teko tehty kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa tarkoitettuna aseellisen selkkauksen yhteydessä vai ei. Toisaalta, ja kuten neuvosto perustellusti huomauttaa, unionin ja sen jäsenvaltioiden tavoitteena on terrorismin, esiintyi se missä muodossa hyvänsä, torjunta voimassa olevan kansainvälisen oikeuden tavoitteiden mukaisesti.
- 59 Neuvosto antoi yhteisen kannan 2001/931 (ks. tämän yhteisen kannan johdanto-osan 5–7 perustelukappale) ja sitten tämän yhteisen kannan mukaisesti asetuksen N:o 2580/2001 (ks. tämän asetuksen johdanto-osan 3, 5 ja 6 perustelukappale) Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston 28.9.2001 hyväksymän päätöslauselman 1373 (2001) täytäntöön panemiseksi; kyseisessä päätöslauselmassa ”ilmaistaan uudelleen tarve torjua kaikilla keinoilla Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan mukaisesti uhkia, joita terroriteot aiheuttavat kansainväliselle rauhalle ja kansainväliselle turvallisuudelle”, ja vaaditaan jäsenvaltioita täydentämään kansainvälistä yhteistyötä toteuttamalla lisätoimenpiteitä estääkseen ja tukahduttaakseen alueellaan kaikilla laillisilla keinoilla kaikenlaisten terroritekojen rahoituksen ja valmistelun.
- 60 Toiseksi kansainvälisestä oikeudesta, johon kantaja vetoaa, on todettava, että sen ohella, että aseellinen selkkkaus voi kiistatta johtaa tekoihin, jotka luonteeltaan vastaavat terroritekoja, kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa tällaiset teot luokitellaan nimenomaisesti tämän oikeuden vastaisiksi ”terroriteoiksi”.
- 61 Siviilihenkilöiden suojelemisesta sodan aikana 12.8.1949 tehdyn sopimuksen 33 artiklassa määrätään nimenomaisesti, että kaikki terroritoimenpiteet ovat kiellettyjä. Samoin 12.8.1949 tehtyjen Geneven yleissopimusten kansainvälisten ja kansainvälistä luonnetta vailla olevien aseellisten selkkausten uhrien suojelemisesta tehdyissä lisäpöytäkirjoissa I ja II, joissa pyritään parantamaan näiden uhrien suojelua, määrätään, että terroriteot ovat kiellettyjä aina ja kaikkialla (II lisäpöytäkirjan 4 artiklan 2 kappale) ja että väkivaltaisuuDET tai niillä uhkaaminen päätarkoituksena kauhun levittäminen siviiliväestön keskuudessa ovat kiellettyjä (I lisäpöytäkirjan 51 artiklan 2 kappale ja II lisäpöytäkirjan 13 artiklan 2 kappale).
- 62 Edellä esitetystä seuraa, että kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa otetaan nimenomaisesti huomioon aseellisen selkkauksen osapuolen toteuttamat terroriteot ja tuomitaan ne.
- 63 On myös syytä lisätä, että se, että kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa tarkoitettuna aseellisen selkkauksen olemassaolo ei, jos tämän konfliktin yhteydessä tehdään terroritekoja, näytä sulkevan pois erityisesti terrorismia koskevien kansainvälisen oikeuden säännösten ja määräysten soveltamista humanitaarisen oikeuden säännösten ja määräysten ohella sodankäyntiä koskevan oikeuden rikkomisiin.
- 64 Niinpä terrorismin rahoituksen torjumista koskevassa 9.12.1999 New Yorkissa allekirjoitetussa yleissopimuksessa (jäljempänä vuoden 1999 New Yorkin yleissopimus) otetaan nimenomaisesti huomioon kansainvälisessä oikeudessa tarkoitettuna aseellisen selkkauksen yhteydessä suoritettavat terroriteot. Sen 2 artiklan 1 kappaleen b kohdassa kriminalisoidaan sellainen muu teko, ”jonka tarkoituksena on aiheuttaa kuolema tai vakava ruumiillinen vamma siviilihenkilölle tai muulle henkilölle, joka ei aktiivisesti osallistu aseelliseen selkkaukseen liittyviin vihollisuuksiin, kun tämä teko on luonteeltaan tai asiayhteydeltään sellainen, että sen päämääränä on aiheuttaa pelkoa väestön keskuudessa tai pakottaa hallitus tai kansainvälinen järjestö tekemään tietty toimenpide tai pidättäytymään tietystä toimenpiteestä”.

- 65 Tämä yleissopimus vahvistaa, että myös kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa tarkoitettussa aseellisessa selkkauksessa voi olla terroritekoja, joista voidaan rangaista sellaisinaan eikä sotarikoksina. Näihin kuuluvat teot, joiden tarkoituksena on siviilihenkilöiden tappaminen tai vahingoittaminen vakavasti.
- 66 Kantajan a contrario väite, jonka mukaan vuoden 1999 New Yorkin yleissopimuksen 2 artiklan 1 kappaleen b kohdassa suljetaan tämän yleissopimuksen soveltamisalan ulkopuolelle toimet, jotka kohdistetaan henkilöön, ”joka – – aktiivisesti osallistu[u] aseelliseen selkkaukseen liittyviin vihollisuuksiin”, ei millään tavoin horjuta tätä toteamusta.
- 67 Kantaja väittää siis virheellisesti, että aseellisen selkkauksen ja terrorismin käsitteet olisivat kansainvälisessä oikeudessa ristiriidassa keskenään.
- 68 Sillä, että terroriteot ovat mahdollisesti ”sortohallitusta” vastaan käytävään aseelliseen selkkaukseen osallistuvien vapaustaistelijoiden tai vapautusliikkeiden suorittamia, ei edellä esitetyn perusteella myöskään ole merkitystä. Tällaiselle terroritekojen kieltä aseellisissa selkkauksissa koskevalle poikkeukselle ei löydy perusteita unionin oikeudesta eikä kansainvälisestä oikeudesta. Kun niissä tuomitaan terroriteot, niissä ei tehdä mitään eroa teon tekijän ja teolla tavoiteltujen päämäärien mukaan.
- 69 Kantaja viittasi puuttumattomuusperiaatteeseen, jota neuvosto on sen mukaan loukannut merkitsemällä kantajan varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon, mistä on todettava, että tässä kansainvälisen tapaoikeuden periaatteessa, jota kutsutaan myös sekaantumattomuusperiaatteeksi, on kyseessä jokaisen suvereenin valtion oikeus hoitaa asioitaan ilman ulkopuolista väliintuloa, ja se on valtioiden suvereenin yhdenvertaisuuden periaatteen välitön seuraus (kansainvälisen tuomioistuimen tuomio 26.11.1984 asiassa, joka koski sotilaallista ja puolisolitaallista toimintaa Nicaraguassa ja sitä vastaan (Nicaragua v. Amerikan yhdysvallat), toimivallasta ja tutkittavaksi ottamisesta CIJ Recueil 1984, s. 392, 73 kohta, ja 27.6.1986, asiakysymyksestä CIJ Recueil 1986, s. 96, 202 kohta). Kuten neuvosto toteaa, tämä kansainvälisen oikeuden periaate on lausuttu suvereenien valtioiden hyväksi eikä ryhmien tai liikkeiden hyväksi. Jonkin liikkeen – vaikka se olisi vapautusliike – merkitseminen varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon tilanteessa, jossa se on aseellisessa selkkauksessa suvereenin valtion kanssa, siitä syystä, että tämä liike on mukana terrorismissa, ei siis merkitse puuttumattomuusperiaatteen loukkaamista, toisin kuin kantaja väittää.
- 70 Menestyä ei voi myöskään kantajan väite, jonka mukaan unionin puuttuminen asiaan johtuu unionin näkökannan syrjivyydestä, joka perustuu siihen, että se toteuttaa rajoittavia toimenpiteitä vain kantajaa vastaan mutta ei Sri Lankan demokraattista sosialistista tasavaltaa vastaan.
- 71 Niiden toimenpiteiden laillisuus, joita neuvosto toteuttaa yhteisen kannan 2001/931 perusteella, riippuu siitä, onko tämä toimielin päätöksessään noudattanut tässä yhteisessä kannassa määriteltyjä edellytyksiä ja vaatimuksia, eikä siitä, voivatko muut osapuolet mahdollisesti olla rajoittavien toimenpiteiden kohteena. Yhteisellä kannalla 2001/931 ja sillä, miten neuvosto sen panee täytäntöön, ei pyritä määrittämään, kuka valtion ja ryhmän välisessä konfliktissa on oikeassa tai väärässä, vaan torjumaan terrorismia. Tässä yhteydessä on niin, että kun otetaan huomioon unionin toimielimille unionin ulkosuhteiden hoidossa annettu laaja harkintavalta (ks. vastaavasti tuomio 28.10.1982, Faust v. komissio, 52/81, Kok., EU:C:1982:369, 27 kohta; tuomio 16.6.1998, Racke, C-162/96, Kok., EU:C:1998:293, 52 kohta ja tuomio 27.9.2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Kok., EU:C:2007:547, 40 kohta sekä määräys 6.9.2011, Mugraby v. neuvosto ja komissio, T-292/09, EU:T:2011:418, 60 kohta), ei käsiteltävässä riita-asiassa ole syytä tutkia, olisiko unionin oikeuden nojalla voitu toteuttaa rajoittavia toimenpiteitä Sri Lankan demokraattista sosialistista tasavaltaa vastaan. Joka tapauksessa on niin, että vaikka Sri Lankan demokraattinen sosialistinen tasavalta olisi tehnyt tekoja, joita voitaisiin arvostella ja jotka voisivat olla perusteena unionin toiminnalle, on todettava, että yhdenvertaisen kohtelun periaate on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen kanssa, jonka mukaan

kukaan ei voi edukseen vedota lainvastaisuuteen, joka hyödyttää jotakuta toista (tuomio 9.7.2009, Melli Bank v. neuvosto, T-246/08 ja T-332/08, Kok., EU:T:2009:266, 75 kohta ja tuomio 14.10.2009, Bank Melli Iran v. neuvosto, T-390/08, Kok., EU:T:2009:401, 56 ja 59 kohta).

- 72 Riitauttaakseen asetuksen N:o 2580/2001 soveltamisen aseellisen selkkauksen yhteydessä toteutettuihin terroritekoihin kantaja vetoaa niin ikään virheellisesti terrorismin torjumisesta 13.6.2002 tehtyyn neuvoston puitepäätökseen 2002/475/YOS (EYVL L 164, s. 3) ja erityisemmin tämän puitepäätöksen 11 perustelukappaleeseen, jonka mukaan puitepäätöksellä ”ei säädellä kansainvälisessä humanitaarisessa oikeudessa määriteltyjä asevoimien toimia aseellisen selkkauksen aikana, sillä niihin sovelletaan kansainvälistä humanitaarista oikeutta, eikä valtion asevoimien toimia silloin kun ne suorittavat virallisia tehtäviään, sikäli kuin niihin sovelletaan kansainvälisen oikeuden muita sääntöjä”. Kantaja lisää, että puitepäätökseen 2002/475 liittyi neuvoston julistus, jossa suljettiin nimenomaisesti sen soveltamisalan ulkopuolelle sen kaltainen aseellinen vastarinta, jota eri eurooppalaiset vastarintaliikkeet harjoittivat toisen maailmansodan aikana.
- 73 Yhtäältä asetusta N:o 2580/2001 ei annettu rikosoikeutta koskevan puitepäätöksen 2002/475 soveltamiseksi vaan yhteisen kannan 2001/931 soveltamiseksi. Puitepäätös 2002/475 ei siis voi määrittää asetuksen N:o 2580/2001 soveltamisalaa.
- 74 Toisaalta yhteiseen kantaan 2001/931 ei – kuten ei turvallisuusneuvoston päätöslauselmaan 1371(2001), joka sillä pannaan täytäntöön unionin tasolla – sisälly puitepäätöksen 2002/475 11 perustelukappaleeseen verrattavissa olevaa säännöstä.
- 75 Tästä seuraa, että kantajan viittauksella puitepäätökseen 2002/475 ja tähän puitepäätökseen liittyvään neuvoston julistukseen ei ole merkitystä.
- 76 Sen lisäksi on komission tavoin katsottava, että sen, ettei yhteiseen kantaan 2001/931 sisälly puitepäätöksen 2002/475 11 perustelukappaleen kaltaista säännöstä, on tulkittava enintään ilmentävän neuvoston tahtoa olla säätämättä poikkeuksia unionin säännösten ja määräysten soveltamisesta, kun kyse on terrorismien ehkäisemistä sen rahoitusta torjumalla. Tämä poikkeuksen puuttuminen on yhteensopivaa vuoden 1999 New Yorkin yleissopimuksen kanssa, johon ei myöskään sisälly puitepäätöksen 2002/475 11 perustelukappaleen tyyppistä säännöstä.
- 77 Siltä osin kuin kyse on kantajan viittauksesta Euroopan parlamentin suositukseen Euroopan unionin asemasta terrorismin vastaisessa taistelussa (2001/2016(INI)) (EYVL 2002 C 72^F, s. 135), on todettava, että kyseinen asiakirja ei ole sitova. Kyseisessä suosituksessa ei myöskään legitimoida sitä, että vapautusjärjestöt toteuttavat terroritekoja. Parlamentti rajoittuu eräässä tämän suosituksen perustelukappaleessa vain erottamaan toisistaan unionissa – jonka jäsenvaltiot ovat oikeusvaltioita – tehdyt terroriteot ja ”kolmansissa maissa sellaisia valtiorakenteita vastaan toteutetut vastarintatoimet, jotka itse käyttävät terrorimenetelmiä”.
- 78 Kantajan viittaus 12.8.1949 tehtyjen Geneven yleissopimusten II lisäpöytäkirjan 6 artiklan 5 kappaleeseen (ks. edellä 58 kohta) on merkityksetön. Kyseinen määräys, jonka mukaan ”[sisäisten] vihollisuuksien päätyttyä vallassa olevat viranomaiset pyrkivät mahdollisimman laajalti armahtamaan aseelliseen selkkaukseen osallistuneet henkilöt”, koskee syytteenpanoa, johon asianomainen hallitus voi ryhtyä muun muassa sellaisia aseellisia ryhmiä vastaan, jotka ovat käyneet aseisiin sitä vastaan, kun taas asetusta N:o 2580/2001 ei koske tällaisia syytetoimia ja rikosoikeudellisia seuraamuksia vaan sitä, että unioni toteuttaa ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä terrorismin alalla.
- 79 Siltä osin kuin kyse on yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohtaan sisältyvästä ilmauksesta ”joka määrittellään rikokseksi kansallisessa lainsäädännössä”, josta kantaja johtaa, että unioni tunnustaa yhteisessä kannassaan immuniteetin varojen jäädyttämistä koskevien toimenpiteiden soveltamista vastaan laillisten sotatoimien tapauksessa, on todettava, että tämä ilmaisu koskee tosiasiallisesti taistelijoiden immuniteettia aseellisissa selkkauksissa laillisten sotatoimien osalta eli immuniteettia,

joka I ja II lisäpöytäkirjassa (ks. edellä 58 kohta) muotoillaan lähes samoin sanoin seuraavasti: ketään ei saa syyttää tai tuomita rikoksesta minkään sellaisen teon tai laiminlyönnin johdosta, joka ei ollut rangaistava sen kansallisen tai kansainvälisen lainsäädännön mukaan, jonka alainen tekijä sen suorittamisen aikana on (I lisäpöytäkirjan 75 artiklan 4 kappaleen c alakohta ja II lisäpöytäkirjan 6 artiklan 2 kappaleen c alakohta).

- 80 Se, että tämä ilmaus sisältyy yhteiseen kantaan 2001/931, ei siis horjuta sitä seikkaa, että asetusta N:o 2580/2001 sovelletaan terroritekoihin, jotka ovat aina, kun ne tehdään aseellisen selkkauksen yhteydessä, laittomia sotatoimia.
- 81 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että toisin kuin kantaja väittää, asetusta N:o 2580/2001 sovelletaan aseellisten selkkausten yhteydessä tehtyihin terroritekoihin.
- 82 Kantaja ei voi siis vedota sen ja Sri Lankan hallituksen välisen väitetyn aseellisen selkkauksen olemassaoloon sen poissulkemiseksi, että yhteistä kantaa 2001/931 voidaan soveltaa siihen sen tässä yhteydessä mahdollisesti tekemien terroritekojen vuoksi.
- 83 Tämä kanneperuste on siis hylättävä.

Kolmas kanneperuste, jonka mukaan toimivaltainen viranomainen ei ole tehnyt päätöstä

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 84 Kantaja toteaa, että riidanalaisten asetusten perusteisiin sisältyy sen tekemiksi katsottujen hyökkäysten luettelon jälkeen viittauksia brittiläisiin ja intialaisiin päätöksiin. Se väittää, että mikään näistä perustelun osatekijöistä ei voi muodostaa yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettua toimivaltaisen viranomaisen tekemää päätöstä.
- 85 Siltä osin kuin ensiksi on kyse kantajan tekemiksi katsottujen hyökkäysten luettelosta, on selvää, että tämä ei ole toimivaltaisen viranomaisen tekemä päätös. Tämä ei kuitenkaan estä huomauttamasta, ettei ole esitetty näyttöä kyseisen luettelon ja sen tueksi, että siihen sisältyvät teot on pantu kantajan syyksi, ja että ne eivät siis voi olla perusteena kantajan säilyttämislain varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa.
- 86 Toiseksi brittiläiset päätökset, joihin riidanalaisten asetusten perusteluissa viitataan, eivät ole toimivaltaisen viranomaisen päätöksiä. Koska kyseisiin päätöksiin ei sisälly yhteisen kannan 2001/931 kontekstissa merkityksellisten tekojen tuomitsemista, niitä voidaan käyttää laillisena perustana vain, jos ne koskevat tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella. Tilanne ei ole tällainen kantajan terroristiksi luokittelusta ja sen varojen jäädyttämistä koskevien brittiläisten päätösten osalta, jotka ovat hallintopäätöksiä eivätkä rikosoikeudellisia päätöksiä. Kantajan mukaan vain rikosoikeudellisen menettelyn yhteydessä annettu päätös voidaan käyttää varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon merkitsemistä koskevan päätöksen perustana. Ainoa tilanne, jossa muu kuin rikosoikeudellinen päätös voidaan hyväksyä varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon sijoittamisen perustana, on tilanne, jossa on kyse yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa mainituista turvallisuusneuvoston päätöksistä.
- 87 Kantaja lisää, että kyseessä olevat brittivilanomaiset eivät ole toimivaltaisia viranomaisia, koska mikään niistä ei ole oikeusviranomainen, ja näin on vaikka Yhdistyneessä kuningaskunnassa on oikeusviranomaisia, joilla on toimivalta yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan kattamalla alalla.

- 88 Toissijaisesti sen varalta, että unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että brittiläiset päätökset vastaavat tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista tai terroriteosta tuomitsemista, kantaja väittää, että nämä päätökset eivät perustu luotettaviin ja uskottaviin todisteisiin. Tältä osin riidanalaisten asetusten perusteluissa ei täsmennetä, mihin kyseiset brittiläiset päätökset perustuvat. Kantaja huomauttaa, että brittivilanomaiset eivät ole luokitelleet sitä erikseen vaan yhtenä kokonaisuutena 20 muun ryhmän kanssa.
- 89 Kantaja toteaa kolmanneksi intialaisista päätöksistä ennen kaikkea, että kun otetaan huomioon vilpittömän yhteistyön periaate, ainoastaan jäsenvaltion kansallisen viranomaisen päätöksiä – poikkeuksena kuitenkin turvallisuusneuvoston päätökset – voidaan pitää toimivaltaisten viranomaisten päätöksinä. Jos katsottaisiin toisin, tehtäisiin tyhjäksi unionin seuraamusjärjestelmä siten, että horjutettaisiin jäsenvaltioiden johtavaa roolia ja johdettaisiin neuvosto luottamaan tietoihin, jotka ovat peräisin kolmansista maista, joita lojaalin yhteistyön periaate ei sido ja joiden osalta ei voida odottaa, että päätökset ovat puolustautumisoikeuksia ja tehokasta oikeussuojaa koskevien unionin normien mukaisia.
- 90 Toissijaisesti sen varalta, että unionin yleinen tuomioistuin katsoisi, että neuvosto saattoi nojautua kolmannen valtion viranomaisen päätökseen, kantaja väittää, että kyseessä olevia intialaisia päätöksiä ei voida pitää toimivaltaisten viranomaisten päätöksinä. Kuten brittiläiset päätökset nämäkään eivät vastaa tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista taikka tuomitsemista, ja on olemassa terrorismin alalla toimivaltaisia intialaisia tuomioistuimia.
- 91 Kantaja toteaa lisäksi, että vaikka Intian oikeuden mukaan laittomaksi julistetulla yhteenliittymällä on oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi, joka ratkaisee julistuksen perusteltavuuden, kantajalla ei ole ollut tällaista oikeutta, ja kantajan säilyttämistä varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa koskevien unionin päätösten perusteluissa ei mainita mitään tältä osin, kuten ei myöskään mitään seikkaa, jonka perusteella Intian hallituksen suorittavat määrittämiset todella olisivat yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettuja toimivaltaisen viranomaisen tekemiä päätöksiä.
- 92 Vielä toissijaisesti sen varalta, että unionin yleinen tuomioistuin katsoisi, että intialaiset päätökset vastaavat tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista tai tuomitsemista terroriteosta, kantaja väittää, että nämä päätökset eivät perustu luotettaviin ja uskottaviin todisteisiin tai näyttöön. Tältä osin riidanalaisten asetusten perusteluissa ei millään tavoin täsmennetä, mitkä ovat näiden intialaisten päätösten perustat. Neuvosto ei voi pelkästään vedota kansallisten viranomaisten päätöksiin ilman että se takaa, että ne ovat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja päätöksiä. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, kun kyse on sellaisen valtion päätöksestä, joka ei ole unionin jäsen.
- 93 Kantaja toteaa lopuksi, että Intian viranomaisia ei voida pitää luotettava tietolähteenä, koska ne ovat omaksuneet ”puolueellisen kannan” kantajan ja Sri Lankan hallituksen välisessä selkkauksessa.
- 94 Kantaja väittää, että puolustuksen väite, jonka mukaan kantajan olisi riitautettava kansallisissa tuomioistuimissa tosiseikat, jotka esitetään kantajan säilyttämistä varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa koskevien päätösten perusteluissa, jätetään huomiotta sen, että neuvosto itse ei ole selvittänyt, millä tavoin kansallisissa päätöksissä, joihin on vedottu, kyseiset tosiseikat on tutkittu ja pantu kantajan syyksi. Väite, jonka mukaan neuvoston ei tarvitse esittää lisätodisteita sen vuoksi, että unionin toimenpide on hallinnollinen eikä rikosoikeudellinen, on perusteeton. Kantajan ei voida myöskään edellyttää panevan oikeudenkäyntiä vireillä jokaisessa kansallisessa oikeusjärjestyksessä, jossa on tehty päätökset, joihin neuvosto perustaa oman päätöksensä.
- 95 Neuvosto, jota väliintulijat tukevat, kiistää kantajan väitteet.

- 96 Siltä osin kuin kyse on hyökkäysten luettelosta, joka on esitetty kantajan säilyttämistä varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa koskevien päätösten perusteluissa, neuvosto kiistää, että sen pitäisi esittää enemmän todisteita siitä, että kantaja on tehnyt ne. Neuvosto toteaa, että jos kantaja haluaa kiistää niiden tosiseikkojen paikkansapitävyyden, joista sitä arvostellaan, sen on tehtävä tämä niiden valtioiden kansallisissa tuomioistuimissa, jotka alun perin toteuttivat toimenpiteitä sen osalta.
- 97 Neuvosto kiistää väitteen, jonka mukaan brittiläiset päätökset eivät ole toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä siitä syystä, että niillä ei aloiteta tutkintaa tai syytteenpanoa tai ne eivät perustu luotettaviin ja uskottaviin todisteisiin tai näyttöön. Se kiistää myös väitteen siitä, että kyseessä olevat brittivilanomaiset eivät ole oikeusviranomaisia. Se toteaa, että yhteisessä kannassa 2001/931 ei edellytetä, että kansallinen päätös olisi luonteeltaan rikosoikeudellinen. Mitä tulee kansallisen päätöksen perustana olleiden todisteiden ja näytön arviointiin, lojaalin yhteistyön velvoite merkitsee neuvostolle velvollisuutta luottaa mahdollisimman pitkälle toimivaltaisen kansallisen viranomaisen harkintaan, missä yhteydessä neuvoston tärkein pohdinnan kohde on, miten se näkee ja arvioi riskin siitä, että jollei varojen jäädyttämistoimenpidettä toteuteta, kyseessä olevia varoja voitaisiin käyttää terrorismin rahoitukseen. Ratkaisevaa ei ole, että kansallinen viranomaisen hallintoviranomaisen eikä oikeusviranomaisen.
- 98 Neuvosto toteaa täsmällisemmin Secretary of State for the Home Departmentin (Yhdistyneen kuningaskunnan sisäministeri, jäljempänä Home Secretary) 29.3.2001 tekemästä päätöksestä, että unionin yleinen tuomioistuin on jo katsonut, että kyseessä on yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettu toimivaltaisen viranomaisen päätös. Neuvosto palauttaa mieleen, että Home Secretary teki tämän päätöksen UK Terrorism Act 2000:n 3 §:n 3 momentin a kohdan nojalla, jossa annetaan sille toimivalta – parlamentin antaman hyväksynnän saatuaan – kieltää järjestöt, joiden se katsoo ”olevan sekaantunut terrorismiin”.
- 99 Tämä Home Secretaryn päätös riittäisi yksinään perustaksi neuvoston päätöksille ilman, että edes olisi tarpeen tutkia UK Treasury (Yhdistyneen kuningaskunnan valtiovarainministeriö, jäljempänä UK Treasury) varojen jäädyttämisestä 6.12.2001 tekemää päätöstä, joka mainitaan asetuksen N:o 83/2011 perusteluissa 15.11.2010 mutta joka jätettiin myöhemmin pois, koska Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei enää ollut erillistä päätöstä varojen jäädyttämisestä. Neuvosto toteaa, että viimeksi mainitun päätöksen sisältö toistettiin sitten 7.10.2009 tehdyssä päätöksessä, joka oli samanluonteinen ja jolla oli samat varojen jäädyttämistä koskevat vaikutukset, ja katsoo, että kyseinen päätös on Home Secretaryn päätöksen tavoin yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettun toimivaltaisen viranomaisen päätös.
- 100 Neuvosto toteaa Intian hallituksen vuoden 1967 Unlawful Activities Actin (lainvastaisesta toiminnasta annettu laki), sellaisena kuin se on muutettuna vuonna 2004, perusteella vuonna 1992 tekemästä päätöksestä, että sillä on toimivalta toteuttaa varojen jäädyttämistä koskevia toimenpiteitä kolmannen valtion toimivaltaisten viranomaisten tekemien päätösten perusteella joko jonkin jäsenvaltion tarkasteltavan tapauksen alustavan tutkinnan jälkeen tekemän ehdotuksen perusteella tai asianomaisen kolmannen valtion pyynnöstä. Neuvosto toteaa varmistautuvansa tällöin siitä, että asianomaiset päätökset on tehty noudattaen peruseriaatteita, jotka koskevat ihmisoikeuksien suojelua, oikeusvaltiota, syyttömyysolettaman periaatetta, oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja oikeutta siihen, että ketään ei tuomita kahta kertaa samasta rikoksesta. Käsiteltävässä asiassa tilanne oli tällainen.
- 101 Neuvosto pysyy vastauksessaan kannassaan ja viittaa brittiläisten päätösten osalta Yhdistyneen kuningaskunnan väliintulokirjelmässä esitettyihin tietoihin. Se lisää saaneensa tietoonsa seuraavat seikat, joiden mukaan kantaja on keskeytyksettä ollut Intian viranomaisten kieltotoimenpiteiden kohteena: viimeisin päätös tuli voimaan kahdeksi vuodeksi 14.5.2010 ja se vahvistettiin tuomioistuimissa 12.11.2010. Kantaja on siis edelleen Intiassa terroristijärjestöjen luettelossa.

102 Yhdistynyt kuningaskunta toteaa väliintulokirjelmässään, että Home Secretaryn ja UK Treasuryn päätökset aivan ilmeisesti täyttävät tarpeelliset edellytykset, jotta niitä voidaan pitää toimivaltaisten viranomaisten päätöksinä. Intialaisen päätöksen osalta Yhdistynyt kuningaskunta yhtyy neuvoston kantaan, jonka mukaan kyseistä päätöstä on pidettävä toimivaltaisen viranomaisen päätöksenä.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

103 Ensimmäisen huomautuksensa lisäksi, joka pitää paikkansa ja jonka mukaan riidanalaisten asetusten perustelujen alkuun sijoitettu luettelo ei ole toimivaltaisen viranomaisen päätös, kantaja väittää, että brittiläiset ja intialaiset päätökset, joihin riidanalaisten päätösten perusteluissa viitataan, eivät ole yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuja toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä.

104 Yleinen väite, jonka mukaan kyseessä olevat brittiläiset ja intialaiset viranomaiset eivät ole toimivaltaisia viranomaisia, koska ne eivät ole oikeusviranomaisia, vaikka näissä maissa on olemassa terrorismin alalla toimivaltaisia oikeusviranomaisia, on hylättävä seuraavista syistä.

105 Unionin yleinen tuomioistuin on jo erään alankomaalaisen hallintoviranomaisen tekemän päätöksen (Alankomaiden ulkoasiainministerin ja valtiovarainministerin tekemä terrorismin alalla määrättäviä seuraamuksia koskeva päätös (Sanctieregeling)) tapauksessa todennut, että sinällään ratkaisevaa ei ole, että kyseinen päätös on hallintoviranomaisen eikä oikeusviranomaisen päätös, koska yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että myös muuta kuin oikeusviranomaista voidaan pitää tässä säännöksessä tarkoitettuna toimivaltaisena viranomaisena (tuomio 9.9.2010, Al-Aqsa v. neuvosto, T-348/07, Kok, EU:T:2010:373, 88 kohta; jäljempänä tuomio Al-Aqsa, T-348/07). Edellä mainitusta tuomiosta Al-Aqsa T-348/07 (EU:T:2010:373) tehdystä valituksesta antamassaan tuomiossa unionin tuomioistuin ennen kaikkea vahvisti, että Sanctieregelingiä voitiin pitää toimivaltaisen viranomaisen tekemänä päätöksenä (tuomio 15.11.2010, Al-Aqsa v. neuvosto, C-538/10 P ja C-550/10 P, Kok., EU:C:2012:711, 66–77 kohta, jäljempänä tuomio Al-Aqsa, C-539/10 P).

106 Erästä Home Secretaryn tekemää päätöstä koskevassa aiemmassa tuomiossaan unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että kyseinen päätös voi olla asiaa koskevan kansallisen lainsäädännön perusteella yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua määritelmää vastaava toimivaltaisen kansallisen viranomaisen tekemä päätös (tuomio 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto, T-256/07, Kok., EU:T:2008:461, 144 ja 145 kohta, viimeinen virke, jäljempänä tuomio PMOI T-256/07; ks. myös vastaavasti edellä 102 kohdassa mainittu tuomio Al-Aqsa, T-348/07, EU:T:2010:373, 89 kohdan loppu).

107 Niinpä vaikka yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa annetaan etusija oikeusviranomaisten tekemille päätöksille, siinä ei millään tavoin suljeta pois hallintoviranomaisten tekemien päätösten huomioon ottamista, kun yhtäältä näille viranomaisille tosiasiallisesti annetaan kansallisessa oikeudessa toimivalta tehdä rajoittavia päätöksiä terrorismiin osallistuvia ryhmiä vastaan ja kun toisaalta näitä viranomaisia, vaikka ne ovatkin vain hallintoviranomaisia, voidaan kuitenkin pitää oikeusviranomaisia ”vastaavina” viranomaisina.

108 Se kantajan väittämä seikka, että brittiläisillä ja intialaisilla tuomioistuimilla on toimivaltaa terrorismin torjunnan alalla, ei siis merkitse, että neuvosto ei voisi ottaa huomioon sellaisen kansallisen hallintoviranomaisen päätöksiä, jonka tehtävänä on rajoittavien toimenpiteiden toteuttaminen terrorismin alalla.

109 Tältä osin on huomattava, että kantaja ei väitä, että kyseessä olevien brittiläisten ja intialaisten viranomaisten tekemät päätökset olisi tehty sellaisten viranomaisten toimesta, joilla ei ole tähän toimivaltaa asianomaisten valtioiden kansallisen lainsäädännön nojalla.

- 110 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan yleinen väite (ks. edellä 101 kohta) on hylättävä.
- 111 Kantaja väittää lisäksi, että koska riidanalaisten asetusten perusteluissa mainittuihin kansallisiin päätöksiin ei sisälly tuomitsemista, niitä voidaan käyttää laillisena perustana vain, jos ne koskevat tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista ja ne perustuvat luotettaviin ja uskottaviin todisteisiin tai näyttöön. Näin ei ole näiden kansallisten päätösten osalta, joissa kantaja luokitellaan terroristiksi ja sen varat jäädytetään ja jotka ovat hallintopäätöksiä eivätkä rikosoikeudellisia päätöksiä. Kantajan mukaan vain päätöksiä, jotka on tehty rikosoikeudellisessa menettelyssä, voidaan käyttää varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon merkitsemistä koskevan päätöksen perustana. Ainoa tilanne, jossa muu kuin rikosoikeudellinen päätös voidaan hyväksyä varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon sijoittamisen perustana, on tilanne, jossa on kyse yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa mainituista turvallisuusneuvoston päätöksistä.
- 112 Kantaja esittää näillä väitteillään ennen kaikkea, että vain rikosoikeudelliset päätökset voivat olla yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettuja toimivaltaisten viranomaisten tekemiä päätöksiä. Se esittää lisäksi, että pelkät luetteloon sijoittamista koskevat päätökset eivät voi olla riittäviä.
- 113 On todettava, että yhteisessä kannassa ei edellytetä, että toimivaltaisen viranomaisen päätös tehdään rikosasiassa ilmaisun suppeassa merkityksessä, vaikka useimmiten näin onkin. Kun otetaan huomioon yhteisen kannan 2001/931 tavoitteet turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) täytäntöönpanossa, kyseisen kansallisen menettelyn tavoitteena on kuitenkin oltava terrorismin torjuminen laajassa merkityksessä. Nämä toteamukset, jotka unionin yleinen tuomioistuin teki edellä 102 kohdassa mainitussa tuomiossa Al-Aqsa, T-348/07 (EU:T:2010:373, 98 ja 100 kohta), vahvistettiin pääasiallisesti edellä 102 kohdassa mainitussa tuomiossa Al-Aqsa, C-39/10 P (EU:C:2012:711, 70 kohta), kun unionin tuomioistuin katsoi, että asianomaisten henkilöiden suojelua ei vaaranneta, jos kansallisen viranomaisen tekemä päätös ei sisälly menettelyyn, jonka tarkoituksena on rangaistuksien määrääminen, vaan menettelyyn, jonka kohteena ovat ennaltaehkäisevät toimenpiteet.
- 114 Unionin yleinen tuomioistuin on myös katsonut, että ”esitutkinnan tai syytteenpanon aloittamista” koskevan päätöksen on, jotta neuvosto voisi siihen pätevästi vedota, sisällyttävä sellaiseen kansalliseen menettelyyn, jonka tarkoituksena on suoraan ja pääasiallisesti ennaltaehkäisevän tai repressiivisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen terrorismin torjumisen nimissä ja sillä perusteella, että asianomainen on osallistunut terrorismiin. Unionin yleinen tuomioistuin täsmensi, että tätä vaatimusta ei täytä kansallisen oikeusviranomaisen päätös, jossa lausutaan ainoastaan liitännäisesti ja epäsuorasti asianomaisen osallisuudesta tällaiseen toimintaan, sellaisen oikeusriidan yhteydessä, joka koskee esimerkiksi siviilioikeudellisia oikeuksia ja velvollisuuksia (tuomio 20.9.2009, Sison v. neuvosto, T-341/07, Kok., EU:T:2009:372, 11 kohta, jäljempänä tuomio Sison T-341/07).
- 115 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että vaikka brittiläisten viranomaisten (eli Home Secretaryn ja UK Treasuryn) ja intialaisten viranomaisten tekemät päätökset eivät tosiasiallisesti suoraan sanottuna ole ”terroritekoa – – koskevan tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista” tai ”tällaisista teoista tuomitsemista” koskevia päätöksiä, on kuitenkin niin, että nämä päätökset johtavat kantajan kieltämiseen Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja sen varojen jäädyttämiseen sekä kantajan kieltämiseen Intiassa ja että ne liittyvät siis selvästi kansallisiin menettelyihin, joiden tarkoituksena on pääasiallisesti ennaltaehkäisevän tai repressiivisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen terrorismin torjumisen nimissä.
- 116 Tämän vuoksi ja toisin kuin kantaja esittää, siitä, että käsiteltävässä asiassa kyseessä olevat kansalliset päätökset eivät täysin vastaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan sanamuotoa, ei sinällään voida mitenkään päätellä, että neuvosto ei voisi ottaa niitä huomioon.
- 117 Kantaja väittää siis virheellisesti, että ainoa tilanne, jossa muu kuin rikosoikeudellinen päätös voidaan hyväksyä varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon sijoittamisen perustana, on tilanne, jossa on kyse yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa mainituista turvallisuusneuvoston päätöksistä.

- Kyseisen yhteisen kannan 1 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan viimeisen virkkeen tarkoituksena on vain antaa neuvostolle lisämahdollisuus luetteloon nimeämiseen sen nimeämisen lisäksi, jonka se voi tehdä toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätösten perusteella.
- 118 Kyseessä olevien hallintoviranomaisten toiminta johtaa tosin lopulta luetteloon luokitteluun. Tämä seikka ei kuitenkaan sinällään merkitse sitä, että nämä viranomaiset eivät olisi suorittaneet yksittäistä harkintaa kunkin asianomaisen ryhmän osalta ennen sen sisällyttämistä näihin luetteloihin, eikä sitä, että sen harkinta olisi välttämättä mielivaltaista tai vailla perustetta. Merkitystä ei ole sillä, että kyseessä olevan viranomaisen toiminta johtaa lopulta terrorismiin osallistuvien henkilöiden, ryhmien tai yhteisöjen luokitteluun luetteloon, vaan sillä, että tätä toimintaa harjoitetaan riittävin takein, jotta neuvosto voi tukeutua siihen oman luetteloon merkitsemistä koskevan päätöksensä perustaksi.
- 119 Näin ollen ja edellä tarkasteltujen yleisten väitteiden lisäksi on ratkaistava, voidaanko käsiteltävässä asiassa kyseessä olevia hallintoviranomaisia eli Home Secretaryä ja UK Treasuryä yhtäältä ja Intian hallitusta toisaalta pitää konkreettisesti yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettuina toimivaltaisina viranomaisina.
- 120 Ensiksi Home Secretarystä on palautettava mieleen, että unionin yleinen tuomioistuin on jo katsonut, että asian kannalta merkityksellisen kansallisen lainsäädännön valossa tämä hallintoviranomainen oli yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen (edellä 103 kohdassa mainittu tuomio PMOI T-256/07, EU:T:2008:461, 144 kohta).
- 121 Kantaja ei esitä unionin yleisen tuomioistuimen jo mainitsemien ja hylkäämien yleisten väitteiden (ks. edellä 104–118 kohta) lisäksi yhtään väitettä päinvastaiseen suuntaan, lukuun ottamatta väitettä siitä, että sen luokittelu terroristijärjestöksi Yhdistyneessä kuningaskunnassa tapahtui samanaikaisesti 20 muun ryhmän kanssa ja että Yhdistyneen kuningaskunnan alahuoneella ei väitetysti ollut muuta vaihtoehtoa kuin kokonaisuudessaan hyväksyä tai hylätä Home Secretaryn sille esittämä luettelo, eikä se voinut käsitellä kutakin järjestöä erikseen.
- 122 Kantajan esittämästä otteesta, joka koskee alahuoneessa 13.3.2001 käytyä keskustelua Home Secretaryn alahuoneelle 28.2.2001 hyväksyttäväksi esittämästä määräysluonnoksesta, ei kuitenkaan käy ilmi, että alahuoneella ei olisi ollut mahdollisuutta tutkia erikseen kunkin määräysluonnokseen sisältyvän järjestön tilannetta. Kukin alahuoneen jäsen oli saanut tiivistelmän kutakin määräysluonnoksen luetteloon sisältyvää järjestöä koskevista tosiseikoista, mikä merkitsee, että alahuoneen oli mahdollista tarkastella niitä erikseen. Alahuoneessa oli tosiasiallisesti voitu käydä keskusteluita yksittäisistä järjestöistä erityisesti siltä osin kuin kyse on ”Marraskuun 17. päivän vallankumouksellisesta järjestöstä”. Lopuksi se, että alahuoneen hyväksyttäväksi esitetyt toimenpiteet esitettiin sille yhden ainoan määräyksen muodossa eikä siten, että määräyksiä olisi ollut yhtä monta kuin asianomaisia järjestöjä, ei merkitse, että erikseen tarkastelu olisi ollut mahdotonta, koska alahuoneella oli joka tapauksessa vapaus kieltäytyä hyväksymästä määräysluonnosta.
- 123 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan väitteet eivät aseta kyseenalaiseksi sitä, että Home Secretary on toimivaltainen viranomainen.
- 124 Samoin on myös UK Treasuryn osalta; lisäksi neuvosto viittaa tähän viranomaiseen vain täytäntöönpanoasetuksen N:o 83/2011 perusteluissa eikä enää kahden myöhemmän asetuksen perusteluissa. Käsiteltävinä olevissa kanteissa kantaja ei myöskään erityisellä väitteellä kiistä sitä, että UK Treasury on toimivaltainen viranomainen, muuta kuin niissä edellä 104–118 kohdassa esitetyissä yleisissä väitteissä, jotka unionin yleinen tuomioistuin on jo hylännyt.
- 125 Lopuksi Intian hallituksen osalta kantaja sen sijaan esittää yksityiskohtaisia väitteitä. Se katsoo pääasiallisesti, että kun otetaan huomioon lojaalin yhteistyön periaate, joka vallitsee vain unionin ja jäsenvaltioiden välillä, kolmannen valtion viranomaista ei voida hyväksyä yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi.

- 126 Tämä periaatteellinen väite, jonka mukaan kolmannen valtion viranomaista ei voida pitää yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettuna toimivaltaisena viranomaisena, on hylättävä seuraavista syistä.
- 127 Ensiksi yhteisen kannan 5 ja 7 perustelukappaleesta käy ilmi, että se annettiin turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1371/2001 puitteissa ja täytäntöönpanemiseksi. Turvallisuusneuvosto päätti kyseisessä päätöslauselmassa, että ”kaikkien valtion olisi toteutettava halutut toimenpiteet terroritekojen estämiseksi erityisesti turvaamalla muiden valtioiden nopea varoittaminen tietojenvaihdon avulla” (turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373/2001 2 kohdan b alakohta) ja ”vastavuoroisesti [annettava] mahdollisimman paljon apua rikostutkinnoissa ja muissa menettelyissä, jotka koskevat terroritekojen rahoitusta tai näiden tekojen avustamista, mukaan lukien apu niiden hallussa olevien ja menettelyn kannalta tarpeellisten todisteiden hankinnassa” (turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373/2001 2 kohdan f alakohta). Turvallisuusneuvosto pyysi päätöslauselmassaan myös ”kaikkia jäsenvaltioita vaihtamaan tietoja kansainvälisen ja kansallisen oikeuden mukaisesti ja tekemään hallinnollista ja oikeudellista yhteistyötä terroritekojen estämiseksi” (turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373/2001 3 kohdan b alakohta).
- 128 On palautettava mieleen, että kuten unionin tuomioistuin on katsonut, on niin, että vaikka unioni on yhteisen kannan antamisen johdosta velvollinen toteuttamaan perussopimuksen mukaisesti kyseisen toimen edellyttämät toimenpiteet, tämä velvollisuus merkitsee, kun on kyse Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan VII luvun nojalla annetun turvallisuusneuvoston päätöslauselman täytäntöönpanosta, että unioni ottaa näiden toimenpiteiden laatimisen yhteydessä asianmukaisella tavalla huomioon kyseessä olevan päätöslauselman sanamuodon ja tavoitteet sekä Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjasta johtuvat asian kannalta merkitykselliset velvoitteet, jotka koskevat tällaista täytäntöönpanoa (tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, yhdistetyt asiat C-402/05 P ja -415/05 P, Kok., EU:C:2008:461, 296 kohta; ks. myös tuomio 13.3.2012, Melli Bank v. neuvosto, C-380/09 P, Kok., EU:C:2012:137, 55 kohta).
- 129 Kun otetaan huomioon sekä turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373/2001 tavoitteet, jotka koskevat terrorismin torjumisen tehostamista maailmanlaajuisesti kaikkien valtioiden systemaattisen ja tiiviin yhteistyön tasolla, että se, että yhteinen kanta 2001/931 annettiin tämän päätöslauselman täytäntöönpanemiseksi, kantajan väitteessä, joka on esitetty, vaikka kyseiseen yhteiseen kantaan ei sisälly mitään toimivaltaiten viranomaisten kansallista alkuperää koskevaa a priori rajoitusta, jätetään huomiotta sekä yhteisen kannan sanamuoto että tarkoitus, minkä vuoksi se on esteenä turvallisuusneuvoston päätöslauselman täytäntöönpanolle unionin tasolla.
- 130 On lisäksi huomattava, että asetuksen N:o 2580/2001 johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että ”tämä asetus on yhteisön tasolla tarpeellinen toimenpide, jolla täydennetään terroristijärjestöjä koskevia hallinto- ja oikeusmenettelyjä Euroopan unionissa ja kolmansissa maissa”.
- 131 On toiseksi huomattava, että kantajan väite perustuu virheelliseen käsitykseen siitä, millä tavoin vilpittömän yhteistyön periaate toimii yhteisellä kannalla 2001/931 luodun järjestelmän puitteissa, ja siitä, miten neuvosto antaa rajoittavia toimenpiteitä.
- 132 Jäsenvaltioiden ja unionin toimielinten välisiä suhteita säännellään SEU 4 artiklan 3 kohdan nojalla vilpittömän yhteistyötä koskevilla vastavuoroisilla velvoitteilla (edellä 111 kohdassa mainittu tuomio Sison T-341/07, EU:T:2009:372, 94 kohta).
- 133 Kuten oikeuskäytännössä on todettu, on niin, että kun kyse on yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan soveltamisesta, vilpittömän yhteistyön periaate merkitsee neuvostolle velvollisuutta nojautua niin pitkälle kuin mahdollista asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisen kansallisen viranomaisen arviointiin – ainakin jos kyse on oikeusviranomaisesta – erityisesti niiltä osin kuin on kyse sellaisten ”luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön” olemassaolosta, joiden perusteella kansallisen viranomaisen päätös on tehty (edellä 11 kohdassa mainittu tuomio Sison T-341/07, EU:T:2009:372, 95 kohta).

- 134 Toisin kuin kantaja esittää, tämä periaate ei siis koske kysymystä kansallisen viranomaisen luokittelemisesta yhteisessä kannassa 2001/391 tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi, vaan se koskee ainoastaan neuvoston velvollisuuksia tällaisen viranomaisen päätöksiin nähden, kun viimeksi mainittu on jonkin jäsenvaltion viranomainen.
- 135 Vaikka pitääkin paikkansa, että lojaalin yhteistyön periaatetta sovelletaan vain unionin ja jäsenvaltioiden välisissä suhteissa, tästä ei siis seuraa, että kolmannen valtion viranomaista ei voitaisi pitää yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettuna toimivaltaisena viranomaisena ja että neuvosto ei voisi tarvittaessa nojautua tämän viranomaisen arviointeihin.
- 136 Edellä esitetystä seuraa, että on hylättävä kantajan pääasiallinen väite, jonka mukaan se, että lojaalin yhteistyön periaatetta ei sovelleta unionin ja kolmansien maiden välisissä suhteissa, estäisi periaatteessa kolmannen valtion viranomaisen luokittelamisen toimivaltaiseksi viranomaiseksi. Yhteisellä kannalla 2001/93 tavoiteltu päämäärä johtaa näet vastakkaiseen päätelmään.
- 137 On kuitenkin niin, kuten unionin yleinen tuomioistuin on päätellyt yhteisen kannan 2001/931 säännöksistä, että koska tällä yhteisellä kannalla käyttöön otettu mekanismi vaikuttaa siten, että neuvosto voi sisällyttää henkilön varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon kansallisen viranomaisen tekemän päätöksen perusteella, on ilmeistä, että sen tarkistaminen, että on olemassa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa mainittua määritelmää vastaava kansallisen viranomaisen päätös, on olennainen ennakoedellytys sille, että neuvosto voi tehdä oman varojen jäädyttämistä koskevan päätöksensä (ks. vastaavasti edellä 111 kohdassa mainittu tuomio Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, 93 kohta).
- 138 Tämä edellytys, jonka unionin yleinen tuomioistuin vahvisti unionin jäsenvaltioiden viranomaisten tekemien päätösten yhteydessä, on sitäkin tärkeämpi kolmansien valtioiden viranomaisten tekemien päätösten tapauksessa. Toisin kuin jäsenvaltioita useita kolmansia valtioita ei näet sido ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehty, Roomassa 4.11.1950 allekirjoitettu yleissopimus, eivätkä Euroopan unionin perusoikeuskirjan määräykset koske niistä yhtäkään.
- 139 Neuvoston on siis ennen kolmannen valtion viranomaisen tekemään päätökseen nojautumista tutkittava huolellisesti, että tämän valtion asian kannalta merkityksellisessä lainsäädännössä turvataan puolustautumisoikeuksien suoja ja oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan vastaavalla tavalla kuin unionin tasolla on taattu. Ei voi myöskään esiintyä seikkoja, jotka osoittavat, että kolmas valtio jättää käytännössä noudattamatta tätä lainsäädäntöä. Tässä tapauksessa edellä mainitut edellytykset muodollisesti täyttävän lainsäädännön perusteella ei nimittäin voitaisi päätellä, että kyse on yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettusta toimivaltaisesta viranomaisesta.
- 140 On lisättävä, että jos kolmannen valtion lainsäädännössä taatun suojan ja unionin tasolla taatun suojan taso eivät vastaa toisiaan, kolmannen valtion kansallisen viranomaisen tunnustaminen yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi merkitsee erilaista kohtelua niiden henkilöiden välillä, joita unionin varojen jäädyttämistä koskevat toimenpiteet koskevat, riippuen siitä, ovatko näiden toimenpiteiden taustalla olevat kansalliset päätökset lähtöisin kolmansien valtioiden vai jäsenvaltioiden viranomaisilta.

141 On todettava kantajan tavoin, että riidanalaisten asetusten perusteluihin ei sisälly mitään, minkä perusteella voitaisiin katsoa, että neuvosto on tällä tavoin huolellisesti tutkinut, millainen on puolustautumisoikeuksien suojan ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden taso Intian lainsäädännössä. Nämä perustelut rajoittuvat täytäntöönpanoasetuksissa N:o 83/2011 – 125/2014 seuraaviin seikkoihin:

”Koska [LTTE] on tehnyt terroritekoja ja osallistunut niihin, Intian hallitus kielsi LTTE:n vuonna 1992 Unlawful Activities Act 1967:n (lainvastaisesta toiminnasta annettu vuoden 1967 laki) nojalla ja sisällytti sen tämän jälkeen Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004:n (lainvastaisen toiminnan ehkäisemisestä annettu vuoden 2004 muutoslaki) liitteessä olevaan terroristijärjestöjen luetteloon.

[LTTE:n] osalta päätökset ovat siis tehneet yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset.”

142 Sen sijaan brittiviranomaisten, jotka ovat unionin jäsenvaltion viranomaisia, tapauksessa neuvosto piti huolen siitä, että sovellettavaa lainsäädäntöä koskevan maininnan jälkeen se totesi, että näiden viranomaisten päätökset alistetaan joko hallituksen nimittämän komitean määräaikaiseen tarkasteluun (eri riidanalaisten asetusten viides perustelukohta) tai saatetaan tuomioistuimen käsiteltäväksi (25.8. ja 15.11.2010 perustelujen kuudes perustelukohta). Intian (kolmas valtio) viranomaisten osalta se ei esitä mitään arviota siitä, minkälainen puolustautumisoikeuksien suojan ja oikeussuojan taso Intian lainsäädännössä annetaan.

143 Tältä osin neuvosto esitti istunnossa tavalla, joka ei ollut vakuuttava, että synnä siihen, ettei suojan tasoa ollut arvioitu Intian viranomaisten osalta, oli se, että riidanalaiset asetukset koskivat uudelleentarkastelua eivätkä alkuperäistä luetteloon merkitsemistä, mikä puolestaan olisi johtanut yksityiskohtaisempiin perusteluihin, jotka olisivat ilmentäneet Intian lainsäädännön perusteellisempaa alustavaa arviointia.

144 Tämän väitteen kanssa on ristiriidassa ensiksikin se, että kaikissa peräkkäisissä riidanalaisissa asetuksissa on brittiviranomaisten osalta toistettu erityinen perustelu. Toiseksi neuvosto ei esitä väitteensä tueksi alkuperäistä luetteloon merkitsemistä koskevan asetuksen väitetysti yksityiskohtaisempia perusteluja eikä väitä, että se olisi ilmoittanut niistä kantajalle, saati että näyttäisi tätä toteen. Jos neuvoston väite pitäisi paikkansa, siitä seuraisi vähintäänkin, että koska kantajalle olisi lähetetty puutteelliset perustelut, puolustautumisoikeuksia olisi loukattu. On kolmanneksi muistettava, että varojen jäädyttämistä koskevilla toimenpiteillä on ennalta ehkäisevästä luonteestaan huolimatta asianomaisiin henkilöihin ja ryhmiin erittäin huomattava kielteinen vaikutus (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2013, komissio v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 ja C-595/10 P, Kok., EU:C:2013:518, 132 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näin ollen sekä näiden toimenpiteiden antamisen että niiden jatkamisen on perustuttava riittävän kestäviin ja yksityiskohtaisiin perusteluihin.

145 Siltä osin kuin kyse on täytäntöönpanoasetuksesta N:o 790/2014 luettelossa säilyttämisen perusteita täydentävät tiedot siitä, että Unlawful Activities Act 1967:n 36 ja 37 §:ään sisältyy muutoksenhakua ja luettelon tarkistamista koskevat säännökset ja että Intian sisäministeri tarkistaa määräajoin päätöksen, jossa LTTE kielletään laittomana yhteenliittymänä. Neuvosto lisää, että tarkistus tehtiin viimeksi 14.5.2012 ja että Unlawful Activities Act 1967:n nojalla perustetun tuomioistuimen suorittaman tarkistuksen jälkeen Intian sisäministeri vahvisti LTTE:n nimeämisen 11.12.2012. Neuvosto toteaa, että päätökset julkaistiin ilmoituksella Intian virallisessa lehdessä.

146 Siltä osin kuin kyse on kolmannesta valtiosta, edellä 138–140 kohdassa esitettyihin seikkoihin nähden neuvoston tehtävänä on tarkistaa huolellisesti, että kolmannen valtion asian kannalta merkityksellisessä säännöstössä taataan puolustautumisoikeuksien suoja ja oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan vastaavalla tavalla kuin ne on taattu unionin tasolla. Tässä yhteydessä pelkkä viittaus

lain säännösten osiin ja sisäministerin määräajoin suorittama uudelleentarkastelu eivät riitä sen päätelmän tekemiseksi, että kyseessä olevan kolmannen valtion puolustautumisoikeuksien suojan ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden osalta myöntämät takeet on tutkittu huolellisesti.

- 147 Edellä esitetystä seuraa, että riidanalaisten asetusten perustelujen valossa neuvoston ei voida katsoa ennen kantajan säilyttämistä varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa tutkineen huolellisesti, että kyseessä olevan kolmannen valtion merkityksellisessä lainsäädännössä turvataan puolustautumisoikeuksien suoja ja oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan vastaavalla tavalla kuin unionin tasolla on taattu.
- 148 Näin on erityisesti, koska riidanalaisissa asetuksissa ei lainkaan mainita Intian säännöksiä, erityisesti Prevention of Terrorism Actia (POTA) (terrorismin ehkäisemisestä annettu laki). Puolustus totesi vasta jälkikäteen unionin yleisessä tuomioistuimessa, että ne olivat asian kannalta merkityksellisiä, koska niissä vahvistettiin menettely, jota sovelletaan sellaisten ryhmien kieltämiseen, joiden katsotaan rikkovan lainvastaisesta toiminnasta annettuja Intian lakeja. Tämä aukko riidanalaisten asetusten perusteluissa vahvistaa, että huolellista tutkimusta, joka kuitenkin on erityisen tärkeä kolmansien maiden viranomaisten tekemien päätösten tapauksessa, ei ollut tehty.
- 149 Sitä, että huolellista tutkimusta riidanalaisten asetusten antamisvaiheessa ei tehty, ja tästä seurannutta perusteluvollisuuden rikkomista eivät poista viittaukset ja selitykset, jotka neuvosto esitti ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa.
- 150 On lopuksi huomattava edellä 136 kohdan toisessa virkkeessä esitettyyn liittyen, ettei neuvosto eikä yksikään sen vaatimuksia tukevista väliintulijoista vastaa kannekirjelmässä esitettyihin ja vastauksessa toistettuihin väitteisiin, joiden mukaan POTA:n kumoaminen vuonna 2004 johtui siitä, että kyseinen säädösteksti oli johtanut mielivaltaisiin pidätyksiin, kidutukseen, katoamisiin ja laittomiin teloituksiin ja joiden mukaan tämän kumoamisen jälkeen tehdyt lakimuutokset eivät olleet poistaneet ongelmia.
- 151 Vaikka neuvosto on voinut asianmukaisesti luokitella riidanalaisten asetusten perusteluissa mainitut brittivilanomaiset toimivaltaisiksi viranomaisiksi, näin ei voi olla ainakaan riidanalaisten asetusten tämänhetkisten perustelujen vallitessa Intian viranomaisten osalta.
- 152 Tämä kanneperuste on siis hyväksyttävä siltä osin kuin se koskee Intian viranomaisia ja hylättävä siltä osin kuin se koskee brittivilanomaisia.
- 153 Kanteiden tutkimista on syytä jatkaa tarkastelemalla arvostelua, jota kantaja kohdisti neuvoston lähestymistapaan ja sen käyttämiin perusteluihin, jotka koskivat kantajan säilyttämistä varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa, ja erityisesti tarkastelemalla arvostelua, jonka mukaan sille, että kantajan syyksi pantiin riidanalaisten asetusten perusteluissa mainitut väkivallanteot, ei ole mitään oikeudellista eikä riittävää tosiasiallista perustaa.
- 154 Tätä varten on syytä tutkia yhdessä neljättä, viidettä ja kuudetta kanneperustetta toisen kanneperusteen kanssa.

Neljäs, viides ja kuudes kanneperuste yhdessä toisen kanneperusteen kanssa tarkasteltuna

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 155 Kantaja väittää, että sen sijaan, että neuvosto olisi tarkastellut vakavasti menettelyjen seurauksia kansallisella tasolla, mitä kuitenkin edellytetään yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa, se ei ole perustanut riidanalaisia asetuksia toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin vaan sellaisten tekojen luetteloon, jotka se on pannut suoraan kantajan syyksi. Tämä luettelo ei ole toimivaltaisen viranomaisen päätös. Siihen sisältyvä tekojen kantajan syyksi paneminen ei perustu mihinkään

oikeudelliseen perustaan eikä riittävään tosiasialliseen perustaan (toinen ja neljäs peruste). Riidanalaisen asetusten perustelut ovat lisäksi liian aukolliset, jotta kantaja voisi valmistella tehokkaan puolustuksen ja jotta tuomioistuINVALVONTA olisi mahdollinen (viides ja kuudes peruste).

- 156 Neuvosto, jota väliintulijat tukevat, kiistää kantajan väitteet ja toteaa tutkineensa asiasisällön uudelleen yksityiskohtaisesti ennen kuin se päätti riidanalaisilla asetuksilla säilyttää kantajan varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa. Tämän uudelleentarkastelun tulos on poliittinen kysymys, joka yksinomaan lainsäätäjän on ratkaistava. Neuvostolla on laaja harkintavalta. Siltä osin kuin kyse on kansallisen tason menettelyjen kehityksen huomioon ottamisesta, neuvosto viittaa kantajan Home Secretarylle vuosina 2007 ja 2009 esittämiin kahteen luettelosta poistamista koskevaan pyyntöön, jotka hylättiin. Neuvosto kiistää, että se ei olisi ottanut asianmukaisesti huomioon Sri Lankan tilanteen kehitystä kantajan 2009 kärsimän sotilaallisen tappion jälkeen. Se katsoo noudattaneensa perusteluvollisuuttaan täysimääräisesti ja kiistää, että kantajan puolustautumisoikeuksia olisi loukattu. Kantajan syyksi pannuista tosiseikoista neuvosto toteaa, että kantajan olisi pitänyt riitauttaa ne tarvittaessa kansallisella tasolla. Nämä tosiseikat ovat asiayhteyteen liittyviä yleisesti tunnettuja seikkoja, jotka ovat olleet kantajan tiedossa jo pitkään mutta jotka se kiisti vain unionin yleisessä tuomioistuimessa.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 157 On ensiksi palautettava mieleen, että neuvoston on sen jälkeen, kun se on tehnyt toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätösten perusteella päätöksen henkilön tai ryhmän merkitsemisestä varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon, varmistettava säännöllisin väliajoin vähintään puolivuositain, että asianomaisen säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa on edelleen oikeutettua.
- 158 Vaikka on ilmeistä, että sen tarkistaminen, että on olemassa puitepäätöksen 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa mainittua määritelmää vastaava kansallisen viranomaisen päätös, on olennainen ennakoedellytys sille, että neuvosto voi tehdä varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen, sen tarkistaminen, mitä seurauksia kyseisestä päätöksestä on kansallisella tasolla, on välttämätöntä silloin, kun on kyse varojen jäädyttämistä koskevan myöhemmän päätöksen tekemisestä (tuomio 12.12.2006, Organisation des Modjahediens du peuple d'Iran v. neuvosto, T-228/02, Kok., EU:T:2006:384, 117 kohta, jäljempänä tuomio OMPI T-228/02 ja tuomio 11.7.2007, Sison v. neuvosto, T-47/03, EU:T:2007:207, 164 kohta). Ratkaiseva kysymys tutkittaessa sitä, onko henkilö säilytettävä riidanalaisessa luettelossa, on se, onko tosiasiallinen tilanne muuttunut sen jälkeen, kun kyseisen henkilön nimi on sisällytetty kyseiseen luetteloon, tai edellisen uudelleentarkastelun jälkeen siten, ettei sen perusteella enää voida tehdä samaa päätelmää asianomaisen henkilön sekaantumisen terrorismin (edellä 102 kohdassa mainittu tuomio Al-Aqsa, C-539/10, EU:C:2012:711, 82 kohta).
- 159 Toiseksi perusteluvollisuuden osalta on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklassa määrätty perusteluvollisuus määräytyy kyseessä olevan toimen luonteen ja sen antamisen asiayhteyden mukaan, ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmentävä riidanalaisen toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden. Perusteluvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, tai muilla henkilöillä, joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen (ks. edellä 153 kohdassa mainittu tuomio OMPI T-229/02, EU:T:2006:384, 141 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 160 Kun kyse on asetukseen N:o 2580/2001 perustuvan varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen tekemisestä, kyseisen päätöksen perusteluja on arvioitava ottaen ennen kaikkea huomioon kyseisen asetuksen lailliset soveltamedellytykset tietyssä yksittäistapauksessa, sellaisina kuin kyseiset edellytykset on vahvistettu kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa ja viittauksen avulla joko yhteisen

kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tai 6 kohdassa riippuen siitä, onko kyse varojen jäädyttämistä koskevasta alkuperäisestä vai myöhemmästä päätöksestä (edellä 153 kohdassa mainittu tuomio OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, 142 kohta).

- 161 Unionin yleinen tuomioistuin ei tältä osin voi hyväksyä näkemystä siitä, että perustelut voidaan esittää ainoastaan yleisin ja stereotyyppisin sanamuodoin, jotka jäljittelevät asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 tai 6 kohdan sanamuotoa. Neuvosto on edellä mainittujen periaatteiden mukaisesti velvollinen ilmoittamaan ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin toimenpiteen laillisuus perustuu, sekä ne toteamukset, joiden vuoksi se on tehnyt päätöksensä. Tällaisen toimenpiteen perusteluissa on näin ollen ilmoitettava sellaiset erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo, että asiaa koskevaa säännöstöä voidaan soveltaa asianomaiseen (ks. edellä 153 kohdassa mainittu tuomio OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, 143 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 162 Sekä varojen jäädyttämistä koskevan alkuperäisen päätöksen perusteluissa että myöhempien päätösten perusteluissa on mainittava sekä asetuksen N:o 2580/2001 soveltamisen oikeudelliset edellytykset, eli erityisesti toimivaltaisen viranomaisen tekemä kansallinen päätös, että myös ne erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo harkintavaltaansa käyttäessään, että asianomaiseen on kohdistettava varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide (edellä 111 kohdassa mainittu tuomio Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, 60 kohta).
- 163 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin on itse harjoittamansa valvonnan osalta todennut, että neuvostolla on laaja harkintavalta sellaisten seikkojen osalta, jotka se voi ottaa huomioon, kun se toteuttaa taloudellisia seuraamuksia ja finanssiseuraamuksia merkitseviä toimenpiteitä SEUT 75, SEUT 215 ja SEUT 352 artiklan nojalla yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan osalta hyväksytyyn yhteisen kannan mukaisesti Tämä harkintavalta koskee erityisesti sellaisten tarkoituksenmukaisuuteen liittyvien näkökohtien arviointia, joihin tällaiset päätökset perustuvat. (ks. edellä 111 kohdassa mainittu tuomio Sison, T-341/07, EU:T:2009:272, 97 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vaikka unionin yleinen tuomioistuin myöntääkin neuvostolle harkintavaltaa asiassa, tämä ei kuitenkaan tarkoita, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pidättäydyttävä valvomasta kyseisen toimielimen merkityksellisistä tosiseikoista tekemää tulkintaa. Unionin tuomioistuinten on paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus myös tarkistettava, muodostavatko nämä todisteet merkityksellisten seikkojen kokonaisuuden, joka on otettava huomioon tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea päätelmiä, jotka niistä on tehty. Euroopan unionin tuomioistuinten tehtävänä ei kuitenkaan ole tämän valvonnan yhteydessä korvata omalla tarkoituksenmukaisuutta koskevalla arvioinnillaan neuvoston arviointia (ks. edellä 11 kohdassa mainittu tuomio Sison, T-341/07, EU:T:2009:372, 98 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 164 Neljänneksi siltä osin kuin kyse on varojen jäädyttämistä terrorismin alalla koskevan päätöksen oikeudellisesta ja tosiasiallisesta perusteesta, on muistettava, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaan luettelo laaditaan tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseistä henkilöä, ryhmää tai yhteisöä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan tutkinnan tai syytteen esittämisen aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella taikka tällaisista teoista tuomitsemista.
- 165 Unionin tuomioistuin muistutti edellä 102 kohdassa mainitussa tuomiossaan Al-Aqsa (C-539/10 P, EU:C:2012:711), että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohtaan sisältyvästä viittauksesta ”toimivaltaisen viranomaisen” päätökseen ja maininnoista ”tarkkojen tietojen” ja ”luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön” seuraa, että kyseisen säännöksen tavoitteena on suojella asianomaisia henkilöitä varmistamalla, että neuvosto sisällyttää heidät riidanalaiseen luetteloon ainoastaan riittävän vankan tosiasiallisen perustan perusteella, ja että kyseisellä yhteisellä kannalla

- pyritään saavuttamaan kyseinen tavoite siten, että siinä edellytetään kansallisen viranomaisen tekemää päätöstä (tuomion 68 kohta). Unionin tuomioistuin totesi, että unionilla ei ole mahdollisuutta tutkia itse tietyn henkilön osallistumista terroritekoihin (tuomion 69 kohta).
- 166 Edellä esitettyjen seikkojen valossa on tutkittava neuvoston käyttämiä perusteita riidanalaisten asetusten antamiselle.
- 167 Perustelujen ensimmäisessä kohdassa neuvosto kuvaa kantajaa vuonna 1976 muodostetuksi ”terroristiryhmäksi”, joka taistelee erillisen tamilivaltion puolesta Sri Lankan pohjois- ja itäosissa, toiseksi se toteaa, että kantaja on syyllistynyt ”joukkoon terroritekoja, joihin kuuluvat siviileihin kohdistuvat toistuvat hyökkäykset ja pelottelu, toistuvat hyökkäykset hallituksen kohteita vastaan, poliittisten prosessien häirintä, poliittiset sieppaukset ja murhat”, ja esittää kolmanneksi näkemyksen, jonka mukaan on niin, että ”vaikka LTTE:n äskettäinen sotilaallinen tappio on heikentänyt sen rakennetta huomattavasti, tämän järjestön todennäköisenä aikomuksena on jatkaa terroristihyökkäyksiä Sri Lankassa” (riidanalaisten asetusten perusteluiden ensimmäinen kohta).
- 168 Neuvosto esittää tämän jälkeen luettelon ”terroriteoista”, joihin kantaja on sen mukaan syyllistynyt elokuun 2005 ja huhtikuun 2009 tai – riidanalaisten asetusten mukaan – kesäkuun 2010 välisenä aikana (riidanalaisten asetusten perustelujen toinen kohta).
- 169 Todettuaan, että ”nämä toimet kuuluvat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan a, b, c, f ja g alakohdan alaan ja ne on tehty mainitun yhteisen kannan 1 artiklan 3 kohdan i ja iii alakohdassa mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi” ja että ”LTTE kuuluu asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ii alakohdan alaan” (riidanalaisten asetusten perustelujen kolmas ja neljäs kohta), neuvosto mainitsee brittivilanomaisten ja Intian viranomaisten vuosina 1992, 2001 ja 2004 (täytäntöönpanoasetusten N:o 83/2011 – 125/2014 perustelujen viides ja kuudes kohta) ja vuonna 2012 (täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 perustelujen kuudes ja seitsemäs kohta) kantajaa vastaan tekemät päätökset.
- 170 Brittiviranomaisten päätösten ja – pelkästään täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/201 perusteluissa – intialaisten päätösten osalta neuvosto viittaa siihen, että niitä tarkastellaan uudelleen säännöllisesti tai ne voidaan käsitellä uudelleen tai niihin voidaan hakea muutosta.
- 171 Neuvosto päättää näistä seikoista, että ”[LTTE:n] osalta päätökset on näin ollen tehty yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten toimesta” (riidanalaisten asetusten perustelujen seitsemäs kohta).
- 172 Lopuksi ”neuvosto toteaa, että edellä mainitut päätökset [– –] ovat edelleen voimassa ja [– –] katsoo, että syyt, jotka ovat olleet perusteena [LTTE:n] merkitsemiseen [varojen jäädyttämistä koskevaan] luetteloon ovat edelleen päteviä” (riidanalaisten asetusten perustelujen kahdeksas kohta). Neuvosto päättää tästä, että kantajan on edelleen oltava merkittynä tähän luetteloon (riidanalaisten asetusten perustelujen yhdeksäs kohta).
- 173 On ensiksi huomattava, että vaikka neuvoston riidanalaisten asetusten perustelujen toisessa kohdassa esittämällä tosiseikkojen luettelolla on ratkaiseva merkitys arvioitaessa sitä, onko asianmukaista jatkaa kantajan varojen jäädyttämistä, koska tämä luettelo on perustana neuvoston toteamukselle siitä, että kantaja oli syyllistynyt terroritekoihin, mitään näistä tosiseikoista ei ole tarkasteltu kansallisissa päätöksissä, joihin on vedottu täytäntöönpanoasetusten N:o 83/2011 – 125/2014 perustelujen viidennessä ja kuudennessa kohdassa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 perustelujen kuudennessa ja seitsemännessä kohdassa.
- 174 Siltä osin kuin kyse on täytäntöönpanoasetuksista N:o 83/2011 – 125/2014 kaikki nämä tosiseikat ovat näet tapahtuneet näiden asetusten perusteluissa mainittujen kansallisten päätösten jälkeen. Niitä ei siis ole voitu tutkia näissä päätöksissä.

- 175 Vaikka täytäntöönpanoasetusten N:o 83/201 – 125/2014 perusteluissa todetaan, että kansalliset päätökset, joihin niissä vedotaan, ovat edelleen voimassa, niissä ei lainkaan viitata uudempiin kansallisiin päätöksiin ja vielä vähemmän tällaisten päätösten perusteluihin.
- 176 Kun kantaja esitti tästä arvostelua, neuvosto ei esittänyt ainuttakaan sellaista uudempaa brittivilanomaisten tai Intian viranomaisten päätöstä, jonka se olisi näyttänyt olleen käytettävissään asetuksia N:o 83/2011 – 125/2014 annettaessa ja josta kävisi konkreettisesti ilmi, että nämä viranomaiset olivat tosiasiallisesti tutkineet ja hyväksyneet näissä perusteluissa luetellut tosiseikat.
- 177 Brittiläisen menettelyn osalta neuvosto esittää vain vuoden 2001 päätökset, jotka mainitaan riidanalaisten asetusten perusteluissa. Neuvosto ei esitä ainuttakaan myöhempää brittiläistä päätöstä ja vielä vähemmän tällaisen päätöksen perusteluja. Se mainitsee korkeintaan UK Treasuryn 7.12.2009 tekemän päätöksen sekä sen, että LTTE:n vuosina 2007 ja 2009 tekemät kaksi hakemusta, jotka koskivat niiden poistamista brittiläisestä varojen jäädyttämistä koskevasta luettelosta, hylättiin, mutta ei esitä mitään täsmällistä niiden konkreettisista perusteluista.
- 178 Mitä tulee intialaisen tuomioistuimen 12.11.2010 antamaan päätökseen, jonka neuvosto esitti vastauskirjelmensä vaiheessa, ja intialaisten tuomioistuimen 7.11.2011 antamaan päätökseen, joka esitettiin neuvoston unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 6.2.2014 antamassa vastauksessa, niillä ei ole edellä 138–140 kohdassa esitetty huomioon ottaen merkitystä. Lisäksi ja täydentävästi on syytä todeta, että näissä päätöksissä ei mainita mitään täytäntöönpanoasetusten N:o 823/2011–125/2014 perusteluissa erityisesti luetelluista 24 – sittemmin 21 – tosiseikasta, ja vielä vähemmän annetaan niitä koskevaa ratkaisua.
- 179 Siltä osin kuin kyse on täytäntöönpanoasetuksesta N:o 790/2014, edellä 178 kohdassa esitetyt seikat pätevät myös vuonna 2012 annettujen intialaisten päätösten osalta (joihin 7.11.2012 annettu tuomioistuimen päätös kuuluu), jotka mainittiin ensimmäistä kertaa tämän asetuksen perustelujen seitsemännessä kohdassa.
- 180 Ranskalaisista päätöksistä, jotka on annettu 23.11.2009 ja 22.2.2012 (ensimmäinen ensimmäisessä oikeusasteessa ja toinen muutoksenhakuasteessa), jotka neuvosto mainitsee asiassa T-508/11 antamassaan vastauksessa ja joissa neuvoston mukaan on otettu huomioon joukko riidanalaisten asetusten perusteluissa luetelluista teoista, on todettava seuraavaa.
- 181 Näitä päätöksiä ei ensiksikään mainita ennen vastauskirjelmää annettujen riidanalaisten asetusten perusteluissa. Ne ovat tämän vuoksi myöhäinen yritys perustella riidanalaiset päätökset, jota ei oteta huomioon (ks. vastaavasti tuomio 12.11.2013, North Drilling v. neuvosto, T-552/12, EU:T:2013:590, 26 kohta ja tuomio 12.1.2013, Nabipour ym. v. neuvosto, T-58/12, EU:T:2013:640, 36–39 kohta).
- 182 Toiseksi ja perustavanlaatuisemmin näitä ranskalaisia päätöksiä ei edes mainita vastauskirjelmän jälkeen annetuissa riidanalaisissa asetuksissa (täytäntöönpanoasetukset N:o 542/2012, N:o 1169/2012, N:o 714/2013, N:o 125/2014 ja N:o 790/2014). Neuvosto ei voi esittää rajoittavien toimenpiteidensä perusteluiden osatekijöinä kansallisia päätöksiä, joihin se ei vetoa riidanalaisten asetusten perusteluissa, kun asetukset on annettu sen jälkeen, kun se on saanut nämä päätökset tietoonsa.
- 183 Edellä 174–176 kohdassa mainitut seikat pätevät myös saksalaiseen päätökseen, johon neuvosto vetosi ensimmäistä kertaa istunnossa.
- 184 Neuvosto väittää vastauskirjelmässään kuitenkin, että perusteluissa luetellut tosiseikat ”kuuluvat Sri Lankaan konfliktin, jonka kaikki tuntevat – ja johon kantaja osallistui, asiayhteyteen” ja että ”näiden asiayhteyteen liittyvien seikkojen, jotka perustuvat yleisesti tunnettuihin tapahtumiin, tarkoituksena on informoida ehkäisevien toimenpiteiden adressaattia niistä perusteita, joihin neuvosto on perustanut arviointinsa sen edustamasta terrorin uhasta”. Neuvosto vetoaa asiayhteyteen liittyviä seikkoja

koskevan viittauksensa tueksi edellä 106 kohdassa mainittuun tuomioon PMOI (T-256/07, EU:T:2008:461, 90 kohta). Se esittää kantajan syyksi panemiensa tosiseikkojen yleiseen tunnettuuteen perustuvan väitteensä tueksi viittauksia internetistä otettuihin lehtiartikkeleihin.

- 185 Neuvosto lisää, että ”tämän tosiseikkoihin pohjautuvan perustelun tarkoituksena ei ole korvata mahdollista oikeudellista arviointia, jolla on oikeusvoimavaikutus, näiden tekojen tekijöiden siviili- tai rikosoikeudellista vastuusta tai näiden tekojen lukemisesta niiden syyksi, koska tämä ei ole sen tarkoitus”. Se katsoo, että ”nämä seikat eivät olleet ainoastaan julkisia vaan myös täysin kantajan tiedossa ajankohtana, jolloin riidanalaiset asetukset annettiin”.
- 186 Nämä väitteet yhdistettynä siihen, että riidanalaisen asetusten perusteluissa ei lainkaan viitata toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin, jotka olisivat tuoreempia kuin teot, jotka on pantu kantajan syyksi, ja joissa viitattaisiin näihin tosiseikkoihin, osoittavat selvästi, että neuvosto ei ole perustanut riidanalaisia päätöksiä toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin sisältyviin arviointeihin vaan lehdistöstä ja internetistä saamiinsa tietoihin.
- 187 Kuten edellä 164 ja 165 kohdassa todetuista seikoista käy ilmi, yhteisessä kannassa 2001/931 edellytetään asianomaisten henkilöiden suojaamiseksi ja unionin omien tutkintakeinojen puuttuessa, että varojen jäädyttämistä terrorismin alalla koskevan unionin päätöksen tosiasiallinen perusta ei lepää neuvoston lehdistöstä tai internetistä ottamien tietojen vaan yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettujen toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätöksissä konkreettisesti tutkittujen ja vahvistettujen seikkojen varassa.
- 188 Ainoastaan tällaisen luotettavan tosiasiallisen perustan nojalla neuvoston on sitten käytettävä laajaa harkintavaltaa, joka sille kuuluu varojen jäädyttämistä koskevien päätösten tekemisessä unionin tasolla, erityisesti siltä osin kuin kyse on niistä tarkoituksenmukaisuuskohdista, joihin tällaiset päätökset perustuvat.
- 189 Edellä esitetystä seuraa, että neuvosto ei ole noudattanut yhteisessä kannassa 2001/931 asetettuja vaatimuksia.
- 190 Riidanalaisen asetusten perustelut paljastavat lisäksi, että neuvoston päätelmät ovat päinvastaiset kuin mitä yhteinen kanta edellyttää.
- 191 Sen sijaan, että neuvosto olisi ottanut arviointinsa tosiasialliseksi perustaksi toimivaltaisten viranomaisten tekemät päätökset, joissa oli otettu huomioon täsmälliset teot, ja toiminut niiden perusteella, tarkistanut sitten, että kyseiset teot ovat todella ”terroritekoja” ja asianomainen ryhmä todella ”ryhmä” yhteiseen kantaan 2001/931 sisältyvissä määritelmässä tarkoitettulla tavalla, ja päättänyt sitten lopulta tällä perusteella ja laajaa harkintavaltaansa käyttäen tehdä mahdollisesti päätöksen unionin tasolla, se toimii riidanalaisen asetusten perusteluissa päinvastoin.
- 192 Se aloittaa arvioinneilla, joka tosiasiallisesti ovat sen omia ja joissa kantaja luokitellaan terroristiksi perustelujen ensimmäisessä virkkeessä – eli se vastaa kysymykseen, joka näillä perusteluilla on tarkoitus ratkaista –, ja luetaan kantajan syyksi joukko väkivallantekoja, jotka neuvosto on poiminut lehdistöstä ja internetistä (riidanalaisen asetusten perustelujen ensimmäinen ja toinen kohta).
- 193 Se, että kyseessä on varojen jäädyttämistä koskevan luettelon uudelleentarkastelu, joka siis seuraa aiempia tarkasteluja, ei voi oikeuttaa luokittelun tekemistä heti aluksi. Ilman, että mennyt jätettäisiin huomiotta, varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen uudelleentarkastelu on hypoteettisesti avoin sille mahdollisuudelle, että asianomainen henkilö tai ryhmä ei enää ole terroristi ajankohtana, jona neuvosto ratkaisee asian. Neuvosto voi tehdä johtopäätöksensä vasta tämän uudelleentarkastelun päätteeksi.

- 194 Neuvosto toteaa tämän jälkeen, että tosiseikat, jotka se katsoo kantajan tehneen, kuuluvat yhteisen kannan 2001/931 mukaiseen terroriteon määritelmän alaan ja että kantaja on tässä kannassa tarkoitettu ryhmä (riidanalaiden asetusten perustelujen kolmas ja neljäs kohta).
- 195 Vasta näiden lausuntojen jälkeen neuvosto viittaa kansallisten viranomaisten päätöksiin (riidanalaiden asetusten perustelujen viides, kuudes, seitsemäs ja kahdeksas kohta), jotka kuitenkin ainakin täytäntöönpanoasetusten N:o 83/2011 – 125/2014 osalta olivat olemassa ennen syyksi luettuja tekoja.
- 196 Neuvosto ei pyri näiden viimeksi mainittujen täytäntöönpanoasetusten perusteluissa osoittamaan, että mahdollisissa myöhemmissä kansallisissa uudelleentarkastelua koskevissa päätöksissä tai muissa toimivaltaisten viranomaisten päätöksissä olisi tosiasiallisesti tutkittu ja pysytetty näiden perustelujen alkuun sisältyvät konkreettiset tosiseikat. Se tyytyy täytäntöönpanoasetusten N:o 83/2011 – 125/2014 perusteluissa vain mainitsemaan alkuperäiset kansalliset päätökset ja toteamaan, että ne ovat yhä voimassa. Neuvosto mainitsee vain täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 perusteluissa kansalliset päätökset, jotka ovat seuranneet kantajan syyksi tosiasiallisesti pantuja tekoja, mutta eikä tässä yhteydessä näytä toteen, että näissä päätöksissä – jotka ovat lisäksi merkityksettömiä edellä 138–140 esitetyn valossa – olisi tosiasiallisesti tutkittu ja pysytetty mainittujen perusteluiden alussa mainitut teot.
- 197 Käsiteltävä asia eroaa näin ollen selvästi muista asioista, jotka ovat yhteisen kannan 2010/931 antamisen jälkeen aloittaneet varojen jäädyttämistä terrorismin alalla koskevat riita-asiat unionin yleisessä tuomioistuimessa (asiat Al-Aqsa v. neuvosto, Sison v. neuvosto ja People’s Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto).
- 198 Kun näissä ensimmäisissä unionin riita-asioissa terrorismin alalla neuvoston asetusten tosiasiallinen perusta nojautui toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätöksiin, neuvosto ei enää käsiteltävässä asiassa nojautu tosiseikkoihin, joita kansalliset viranomaiset olisivat ensin arvioineet, vaan suorittaa omat tosiseikkoihin perustuvat itsenäiset syyksi lukemiset lehdistön tai internetin perusteella. Näin tehdessään neuvosto hoitaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua ”toimivaltaisen viranomaisen” tehtäviä, mikä ei kuitenkaan, kuten unionin tuomioistuin on ennen kaikkea todennut, kuulu sen toimivaltaan tämän yhteisen kannan mukaan eikä sen keinoihin.
- 199 Neuvosto on siis turhaan vedonnut (ks. edellä 184 kohta) erityisesti edellä 106 kohdassa mainittuun tuomioon PMOI, T-256/08 (EU:T:2008:461, 90 kohta). Kyseisessä asiassa asiakirjat, jotka mainittiin varojen jäädyttämistä koskevissa perusteluissa, jotka neuvosto lähetti People’s Mojahedin Organization of Iranille (jäljempänä PMOI), eivät perustuneet neuvoston itsenäisiin arviointeihin vaan toimivaltaisen kansallisen viranomaisen arviointeihin. Kuten edellä 106 kohdassa mainitun tuomion PMOI, T-256/07 (EU:T:2008:461), 90 kohdasta käy ilmi, asianomaiselle ryhmälle (PMOI) 30.1.2007 lähetetyissä perusteluissa mainittiin terroriteot, joista PMOI oli vastuussa, ja todettiin, että ”toimivaltainen viranomaisen on tehnyt päätöksen näiden tekojen perusteella”. Toimivaltainen kansallinen viranomaisen oli siis tutkinut neuvoston perusteluissa 30.1.2007 mainitut PMOI:lle lähetetyt asiakirjat ja katsonut niiden puhuvan tätä ryhmää vastaan. Niiden mainitseminen ei, toisin kuin käsiteltävässä asiassa, seurannut neuvoston itsenäisistä arvioinneista.
- 200 Samoin asiassa T-348/07, Al-Aqsa v. neuvosto, unionin yleisellä tuomioistuimella oli käytettävissään niiden toimivaltaisten viranomaisten päätösten teksti, joihin vedottiin riidanalaisissa asetuksissa, ja se analysoi niitä yksityiskohtaisesti. Se päätteli, että neuvosto ei ollut tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että kantaja tiesi, että sen keräämiä varoja käytettiin terrorismin tarkoituksiin (edellä 102 kohdassa mainittu tuomio Al-Aqsa T-348/07, EU:T:2010:373, 121–133 kohta). Tosiasiallinen perusta, jonka nojalla neuvosto työskenteli, oli siis unionin yleisen tuomioistuimen toteamusten mukaan täysin järkevä ja johtui suoraan toimivaltaisten kansallisten viranomaisten tekemistä toteamuksista. Tuomion Al-Aqsa v. neuvosto (T-327/03, EU:T:2007:211), joka on annettu 11.7.2007,

perusteluista (tuomion 17–20 kohta) käy myös selvästi ilmi, että varojen jäädyttämistä koskevien unionin toimenpiteiden taustalla olevat arvioinnit johdettiin tosiseikkoja koskevista toteamuksista, jotka eivät olleet neuvoston itsensä vaan toimivaltaisten kansallisten viranomaisten tekemiä.

- 201 Samoin asiassa T-341/07, Sison v. neuvosto, varojen jäädyttämistä koskevien unionin toimenpiteiden taustalla olevat arvioinnit perustuivat tosiseikkoja koskeviin toteamuksiin, joita neuvosto ei ollut tehnyt vaan jotka olivat lähtöisin päätöksistä, joilla oli oikeusvoima ja jotka toimivaltaiset kansalliset viranomaiset (Raad van State (korkein hallinto-oikeus, Alankomaat) ja Rechtbank (käräjäoikeus, Alankomaat) olivat tehneet (edellä 211 kohdassa mainittu tuomio Sison, EU:T:2009:372, 1 ja 88 kohta sekä 100–105 kohta).
- 202 On lisättävä, että riidanalaisten asetusten tosiseikkoihin nojautuva perustelu eli luettelo teoista, jotka neuvosto on käsiteltävässä asiassa lukenut kantajan syyksi, ei ole – neuvoston väite (ks. edellä 185 kohta) toistaen – ”oikeudellista arviointia, jolla on oikeusvoimavaikutus”. On kuitenkin niin, että tällä riidanalaisten asetusten tosiseikkoihin nojautuvalla perustelulla oli ratkaiseva rooli neuvoston arvioidessa kantajan varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa säilyttämisen tarkoituksenmukaisuutta ja että neuvosto sen sijaan, että se osoittaisi johtaneensa tämän perustelun toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä, vahvistaa tosiasiallisesti nojautuneensa lehdistöstä ja internetistä saatuihin tietoihin.
- 203 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että tämä lähestymistapa on vastoin yhteisellä kannalla 2001/931 terrorismin alalla käyttöön otettua kahden tason järjestelmää.
- 204 Kuten unionin tuomioistuin on todennut, on niin, että vaikka uudelleentarkastelussa ratkaiseva kysymys on se, onko tosiasiallinen tilanne muuttunut sen jälkeen, kun kyseisen henkilön nimi on sisällytetty kyseiseen luetteloon, tai edellisen tarkistamisen jälkeen siten, ettei sen perusteella enää voida tehdä samaa päätelmää asianomaisen henkilön sekaantumisesta terrorismiin (edellä 102 kohdassa mainittu tuomio Al-Aqsa, C-539/10, EU:C:2012:711, 82 kohta), mistä on seurauksena, että neuvosto voi tarvittaessa ja laajan harkintavaltansa puitteissa päättää säilyttää henkilön varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa, jos tosiasiallinen tilanne ei ole muuttunut, on kuitenkin niin, että jokaisen uuden terroriteon, jonka neuvosto tässä uudelleentarkastelussa lisää perusteluunsa perustellakseen asianomaisen henkilön säilyttämisen varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa, on yhteisen kannan 2001/931 kaksitasoisessa päätösjärjestelmässä ja sen vuoksi, että neuvostolla ei ole tutkintakeinoja, oltava ollut tässä yhteisessä kannassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten tutkimuksen ja päätöksen kohteena.
- 205 Neuvosto ja komissio ehdottavat turhaan, että se, ettei riidanalaisten asetusten perusteluissa viitata täsmällisiin toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin, joissa on konkreettisesti tutkittu ja vahvistettu näissä perusteluissa toistetut teot, tulisi katsoa kantajan syyksi, koska neuvoston ja komission mukaan kantaja olisi voinut ja sen olisi pitänyt riitauttaa sitä vastaan toteutetut rajoittavat toimenpiteet kansallisella tasolla.
- 206 Yhtäältä neuvoston velvollisuus perustella varojen jäädyttämistä koskevat päätöksensä terrorismin alalla toimivaltaisten viranomaisten tekemistä päätöksistä johdetulla tosiasiallisella perustalla perustuu suoraan yhteisellä kannalla 2001/931 käyttöön otettuun kaksitasoiseen järjestelmään, kuten edellä 105 kohdassa mainitussa tuomiossa Al-Aqsa C-539/10 (EU:C:2012:711, 68 ja 69 kohta) on vahvistettu. Tämä velvollisuus ei siis ole riippuvainen asianomaisen henkilön tai ryhmän käyttäytymisestä. Neuvoston on perustelovelvollisuuden nojalla, joka on olennainen menettelymääräys, ilmoitettava varojen jäädyttämistä koskevien päätöstensä perusteluissa ne toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätökset, joissa on konkreettisesti tutkittu ja vahvistettu terrorismia koskevat tosiseikat, jotka se ottaa omien päätöstensä tosiasialliseksi perustaksi.

- 207 Toisaalta neuvoston ja komission väitteellä loppujen lopuksi vain vahvistetaan jo edellä 186 kohdassa tehty toteamus, jonka mukaan neuvosto ei tosiasiallisesti ole perustanut riidanalaisia päätöksiä toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin sisältyneisiin arviointeihin vaan lehdistöstä ja internetistä saamiinsa tietoihin. Tämän osalta vaikuttaa paradoksaaliselta, että neuvosto arvostelee kantajaa siitä, että tämä ei ole riitauttanut kansallisella tasolla niitä tosiseikkoja, joita neuvosto ei itse kykene liittämään mihinkään täsmälliseen toimivaltaisen viranomaisen päätökseen.
- 208 Tämä väite on vähintäänkin ongelmallinen, koska se johtaa ajatukseen siitä, että varojen jäädyttämistä koskevat kansalliset päätökset, joihin neuvosto päättää yhteisen kannan 2001/931 konkreettisesti täytäntöönpanossa nojautua, eivät perustu mihinkään tiettyyn terroritekoon, niin kauan kuin asianomainen osapuoli ei ole riitauttanut niitä kansallisella tasolla.
- 209 Neuvosto ja komissio kiistävät niin ikään turhaan velvollisuuden johtaa varojen jäädyttämistä koskevien asetusten tosiasiallinen perusta toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä siitä syystä, että tämä voi tällaisten päätösten puuttuessa johtaa henkilöiden tai ryhmien perusteettomaan poistamiseen varojen jäädyttämistä koskevasta luettelosta. Neuvosto ja komissio vetoavat erityisesti siihen, että uudelleentarkastusten rytmi voi jäsenvaltioissa olla erilainen unionin tasolla sovellettavan puolivuotisrytmiin verrattuna.
- 210 Yhtäältä toistamiseen tämä väite on ristiriidassa yhteisessä kannassa 2001/931 säädetyin kanssa (yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohta), minkä vahvistaa edellä 105 kohdassa mainittu tuomio Al-Aqsa C-539/10 (EU:C:2012:711, 68 ja 69 kohta); siinä edellytetään asianomaisten henkilöiden suojelemiseksi ja sen vuoksi, että unionilla ei ole omia tutkintakeinoja, että varojen jäädyttämistä koskeva unionin päätös terrorismin alalla perustuu yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettujen toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätöksissä konkreettisesti tutkittuihin ja vahvistettuihin seikkoihin. Toisaalta on todettava, että tämän yhteisen kannan kaksitasoisessa järjestelmässä ja terrorismin torjunnan tehokkuuden varmistamiseksi jäsenvaltioiden on toimitettava säännöllisesti neuvostolle toimivaltaisten viranomaisten näissä jäsenvaltioissa tekemät päätökset sekä näiden päätösten perustelut, ja neuvoston on ne kerättävä.
- 211 Toimivaltaisten viranomaisten päätösten toimittamisen ja keräämisen välttämättömyys vastaa lisäksi täysin sitä tietojenvaihtoa, joka vahvistetaan muun muassa neuvoston 28.6.2007 päivätyn asiakirjan 10826/1/07 REV 1 liitteessä II olevan asiakirjan, jonka otsikko on ”Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism” (Erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi annetun yhteisen kannan 2001/931 täytäntöönpanotyöryhmän työmenetelmät), 2, 3, 8 ja 24 kohdassa.
- 212 Vaikka neuvostolla ei tästä tietojen toimittamisesta huolimatta olisi käytettävissään toimivaltaisen viranomaisen päätöstä erityisestä teosta, joka voi olla terroriteko, sen tehtävänä on, koska sillä ei ole omia tutkintakeinoja, pyytää toimivaltaista kansallista viranomaista arvioimaan tätä tekoa, jotta tämä viranomainen tekisi päätöksen.
- 213 Neuvosto voi tätä varten kääntyä 28 unionin jäsenvaltion puoleen ja niiden joukosta erityisesti sellaisten jäsenvaltioiden puoleen, jotka ovat mahdollisesti jo tutkineet asianomaisen henkilön tai ryhmän tilanteen. Se voi kääntyä myös sellaisen kolmannen valtion puoleen, joka täyttää vaadittavat puolustautumisoikeuksien suoja ja tehokasta oikeussuojakeinoa koskevat edellytykset. Kyseessä olevan päätöksen, jonka on yhteisen kannan 2001/931 mukaan merkittävä ”tutkinnan tai syytteenpanon aloittamista – tai tuomitsemista”, ei tarvitse välttämättä olla kansallinen päätös, joka koskee asianomaisen henkilön tai ryhmän kansalliseen varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon merkitsemisen määräaikaista uudelleentarkastelua. Myöskään tässä viimeksi mainitussa tapauksessa se, että kansallisella tasolla määräaikaisten uudelleentarkastelun rytmi poikkeaa unionin tasolla voimassa olevasta, ei kuitenkaan voi oikeuttaa sitä, että asianomainen jäsenvaltio lykkää neuvoston pyytämää teon tutkimista. Kun otetaan huomioon sekä yhteisellä kannalla 2001/931 käyttöön otetun järjestelmän kaksitasoisuus että jäsenvaltioiden ja unionin välillä vallitsevan lojaalin yhteistyön

- vastavuoroiset tehtävät, jäsenvaltioiden on viipymättä noudatettava neuvoston pyyntöä arvioinnin ja tarvittaessa yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisen päätöksen saamiseksi teosta, joka voi olla terroriteko.
- 214 Edellä esitetystä seuraa, että väite, jonka mukaan vaatimus toimivaltaisten viranomaisen päätöksestä voi johtaa perusteettomaan poistamiseen varojen jäädyttämistä koskevasta luettelosta, ei ole vakuuttava.
- 215 On vielä lisättävä, ettei se, ettei tietyllä puolivuositavalla ilmene uutta terroritekoa, merkitse millään tavoin, että neuvoston pitäisi poistaa aisanomainen henkilö tai ryhmä varojen jäädyttämistä koskevasta luettelosta. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, mikään asetuksen N:o 2580/2001 ja yhteisen kannan 2001/931 säännöksissä ei estä kohdistamasta rajoittavia toimenpiteitä sellaisiin henkilöihin ja yhteisöihin, jotka ovat aikaisemmin toteuttaneet terroritekoja, tai säilyttämistä näitä toimenpiteitä siitä huolimatta, ettei olisikaan näyttöä, joka osoittaisi niiden toteuttavan nykyisin tällaisia tekoja tai osallistuvan tällaisiin tekoihin, mikäli tämä on olosuhteiden perusteella oikeutettua (ks. vastaavasti edellä 106 kohdassa mainittu tuomio PMOI T-256/07, EU:T:2008:461, 107–113 kohta). Velvoite, jonka mukaan terroritekojen uusia syyksi lukemisia voidaan tehdä vain toimivaltaisten viranomaisten antamien päätösten perusteella, ei millään tavoin poista neuvoston oikeutta säilyttää asianomainen henkilö varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa myös varsinaisen terroritoiminnan päättymisen jälkeen, mikäli tämä on olosuhteiden perusteella oikeutettua.
- 216 Mitä tulee siihen sekä neuvoston että komission mainitsemaan mahdollisuuteen, että toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa päätöksiä, jotka eivät ole yhteensopivia unionin päätösten kanssa, se ei voi olla pätevä peruste kiistää velvoitetta, jonka mukaan unionin päätösten tosiasiallinen perusta on johdettava toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä asianomaisten henkilöiden ja ryhmien suojaamisen intressissä.
- 217 Lopulta toisin kuin neuvosto ja komissio esittävät, tämä velvoite johtaa varojen jäädyttämistä koskevien asetusten tosiasiallinen perusta toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä ei ole luonteeltaan sellainen, että se aiheuttaisi käänteisesti riskin siitä, että henkilö tai ryhmä säilyttäisiin perusteettomasti varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa.
- 218 Vaikka yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 1–4 ja 6 kohta ovat esteenä sille, että neuvosto käyttää päätöksensä, joka koskee henkilön tai ryhmän merkitsemistä varojen jäädyttämistä koskevaan luetteloon tai säilyttämistä tässä luettelossa, perusteluissa terroritekoja (mukaan lukien tällaisen teon yritykset, niihin osallistuminen tai edistäminen), joista ei ole annettu toimivaltaisten viranomaisen päätöstä (tutkinnan tai syytteenpanon aloittaminen tai tuomitseminen), yhteiseen kantaan 2001/931 ei sisälly mitään vastaavaa velvollisuutta siltä osin kuin kyse on siitä, että neuvosto ei säilytä henkilön tai ryhmän nimeä varojen jäädyttämistä koskevassa luettelossa. Sitä, että nimeä ei säilytetä, mikä on suotuisaa asianomaisten henkilöiden tai ryhmien kannalta, eivät koske samat menettelylliset vaatimukset, vaikka useimmissa tapauksissa se toteutetaan kansallisella tasolla annettujen suotuisien päätösten perusteella, kuten sellaisten, joissa terroritekojen tutkinnasta tai syytteenpanosta luovutaan tai se lopetetaan, rikosasiassa annetaan vapauttava tuomio tai asianomainen henkilö tai ryhmä poistetaan kansallisesta luettelosta.
- 219 Edellä 209–218 kohdasta seuraa, että neuvoston ja komission väite siitä, että neuvoston velvollisuus johtaa varojen jäädyttämistä koskevien päätösten tosiasiallinen perusta toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä vaikuttaa vahingollisesti unionin terrorismin torjuntapolitiikkaan, on virheellinen.
- 220 On lisättävä, että edellä esitetyt toteamukset eivät ylitä unionin yleisen tuomioistuimen rajoitetun valvonnan ulottuvuutta, joka muodostuu menettelyn noudattamisen ja tosiseikkojen paikkansapitävyyden valvonnasta siten, että neuvoston laajaa harkintavaltaa ei aseteta kyseenalaiseksi. Unionin yleinen tuomioistuin päätyi itse asiassa edellä 111 kohdassa mainitussa tuomiossa Sison, T-341/07 (EU:T:2009:372), tarkistamaan – ja saattoi todeta –, että tosiseikkoihin perustuvia Sisonia koskevia väitteitä, jotka esitettiin perusteluissa, jotka koskivat hänen säilyttämistään varojen

- jäädyttämistä koskevassa luettelossa, tukivat asianmukaisesti Alankomaiden viranomaisten (Raad van State ja Rechtbank) antamissaan päätöksissä itsenäisesti tekemät tosiseikkoja koskevat toteamukset, joihin neuvosto viittasi samoissa perusteluissa (edellä 11 kohdassa mainittu tuomi Sison, EU:T:2009:372, 87 ja 88 kohta).
- 221 Sen sijaan käsiteltävässä asiassa unionin yleisen tuomioistuimen käytettävissä ei riidanalaisen asetusten perusteluissa ole viittauksia mihinkään toimivaltaisen viranomaisen päätökseen, jonka perusteluihin se voisi liittää neuvoston kantajaa vastaan esittämät tosiseikat.
- 222 Lisäksi ja edelleen edellä 11 kohdassa mainitusta tuomiosta Sison, T-341/07 (EU:T:2009:372), on huomattava, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin totesi, että neuvoston asetusten perusteluihin sisältyvät tosiseikat olivat kyllä peräisin niistä kahdesta alankomaalaisesta päätöksestä, joihin näissä samoissa perusteluissa viitattiin, unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin katsoi, että nämä alankomaalaiset päätökset eivät olleet luonteeltaan toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä, koska niiden tarkoituksena ei ollut ennaltaehkäisevän tai repressiivisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen terrorismin torjunnan yhteydessä (edellä 111 kohdassa mainittu tuomio Sison T-341/07, EU:T:2009:372, 107–115 kohta).
- 223 Jos unionin yleinen tuomioistuin siis saattoi jättää huomiotta tosiseikkojen toteamukset, jotka kuitenkin olivat lähtöisin toimivaltaisilta viranomaisilta, siitä syystä, että näiden viranomaisten päätökset eivät olleet ”tuomitsemisia, tutkinnan tai syytteenpanon aloittamisia”, tämä merkitsee, että käsiteltävässä asiassa lehtiartikkeleille – joita ei sitä paitsi ole mainittu riidanalaisen asetusten perusteluissa – ei voida antaa sitä menettelyllistä asemaa ja asemaa todisteena, joka yhteisessä kannassa 2001/931 on varattu vain toimivaltaisten viranomaisten päätöksille.
- 224 Unionin yleinen tuomioistuin pitää tarkoituksenmukaisena korostaa perusoikeuksien tarjoamien takeiden merkitystä tässä asiayhteydessä (ks. ratkaisuehdotus Ranska v. People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09, P, Kok, EU:C:2011:482, 235–238 kohta).
- 225 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella, joista käy ilmi yhtäältä, että asetusta N:o 2580/2001 sovelletaan aseellisessa selkkauksessa, ja toisaalta, että neuvosto on sekä rikkonut yhteisen kannan 2001/931 1 artiklaa että laiminlyönyt perusteluvollisuuden, koska perusteluihin ei sisälly viittausta toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin, jotka koskevat kantajan syyksi luettuja tekoja, riidanalaiset asetukset on kumottava siltä osin kuin ne koskevat kantajaa.
- 226 Unionin yleinen tuomioistuin korostaa, että nämä kumoamiset, jotka nojautuvat menettelyyn liittyviin perustavanlaatuisiin syihin, eivät lainkaan merkitse sen kysymyksen aineellista arviointia, onko kantaja luokiteltava terroristiryhmäksi yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetuin tavoin.
- 227 Näiden kumoamisten ajallisista vaikutuksista on muistutettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 60 artiklan toisen kohdan mukaan – erotuksena siitä, mitä SEUT 280 artiklassa määrätään – unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisut, joilla kumotaan asetus, tulevat voimaan vasta perussäännön 56 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettua muutoksenhakua varten asetettuna ajan kuluttua tai, jos muutosta on haettu tämän ajan kuluessa, muutoksenhaun hylkäämisestä lähtien. Neuvostolla on näin ollen joka tapauksessa käytössään vähintään kaksi kuukautta tämän tuomion tiedoksi antamisesta lisättyä etäisyyksien vuoksi myönnettyllä kymmenen päivän määräajalla, jotta se voi korjata todetut loukkaukset toteuttamalla tarvittaessa kantajaan kohdistettua uuden rajoittavan toimenpiteen.
- 228 SEUT 264 artiklan toisen kohdan nojalla unionin yleinen tuomioistuin voi kuitenkin pysyttää kumotun toimen vaikutukset voimassa väliaikaisesti (ks. vastaavasti edellä 125 kohdassa mainittu tuomio Kadi ja al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, EU:C:200:461, 373–376 kohta ja tuomio 16.9.2011, Kadio Morokro v. neuvosto, T-316/11, EU:T:2011:484, 39 kohta).

229 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo käsiteltävän asian olosuhteissa, että jotta vältetään se, että rajoittavien toimenpiteiden tehokkuudelle aiheutuisi vakavaa ja peruuttamatonta haittaa, kun otetaan samalla huomioon kyseessä olevien rajoittavien toimenpiteiden merkittävä vaikutus kantajan oikeuksiin ja vapauksiin, täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 vaikutukset on syytä pitää SEUT 264 artiklan nojalla voimassa kolme kuukautta tämän tuomion julistamisesta lukien.

Oikeudenkäyntikulut

230 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian ja kantaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, neuvosto on veloitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

231 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen Alankomaiden kuningaskunta, Yhdistynyt kuningaskunta ja komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetusten (EU) N:o 610/2010, N:o 83/2011, N:o 687/2011, N:o 1375/2011, N:o 542/2012, N:o 1169/2012, N:o 714/2013 ja 125/2014 kumoamisesta 31.1.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 83/2011, 18.7.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 687/2011, 22.12.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1375/2011, 25.6.2012 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 542/2012, 10.12.2012 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1169/2012, 25.7.2013 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 714/2013 ja 10.2.2014 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 125/214 kumotaan siltä osin kuin nämä säädökset koskevat Liberation Tigers of Tamil Eelamia (LTTE).**
- 2) **Täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 vaikutukset pidetään voimassa kolme kuukautta tämän tuomion julistamisesta lukien.**
- 3) **Euroopan unionin neuvosto veloitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan LTTE:n oikeudenkäyntikulut.**
- 4) **Alankomaiden kuningaskunta, Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä lokakuuta 2014.

Allekirjoitukset

Sisällys

Tosiseikat ja menettelyn vaiheet	2
Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset	5
Oikeudellinen arviointi	5
Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan asetusta N:o 2580/2011 ei sovelleta kantajan ja Sri Lankan hallituksen väliseen konfliktiin	6
Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat	6
Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta	7
Kolmas kanneperuste, jonka mukaan toimivaltainen viranomainen ei ole tehnyt päätöstä.....	11
Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat	11
Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta	14
Neljäs, viides ja kuudes kanneperuste yhdessä toisen kanneperusteen kanssa tarkasteltuna	20
Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat	20
Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta	21
Oikeudenkäyntikulut	31